

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμών άπρησεύας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Table with subscription rates for 'Εσωτερικού' and 'Εξωτερικού' in various currencies.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά των Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
τιμώνται έκαστον λει. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Όδός Εθνομίχου άρ. 38, παρά τώ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 21ος

Έν Αθήναις, 17 Μαΐου 1914

Έτος 36ον.—Άριθ. 24

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΘΥΛΗΣ ΣΗΛΗΣΕΙ
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

— Σήμερα μόγο μάζ ανοίξαν τώ κλουβί και μάζ άφισαν νά τριγυρίζωμε, προσέθεσεν ο Τζούλης.

Τά μάτια του ζωγράφου προσηλώθησαν επί τών δύο παιδιών με ζωηράν έκφρασιν οίκτου.

— Μά τότε λοιπόν, είπεν, είσθε και σεις αϊχμάλωτοι σαν χ' έμέ... Δύο παιδιά!.. Ω, είνε άποτρόπαιον!

Ο Τζούλης, ό όποιος δέν ήγγυει τούς τύπους, ένόμισε κατάλληλον τήν στιγμήν διά νά κάμη τάς συστάσεις.

— Κύριε ζωγράφε, είπε δείχνων τόν μικρόν του φίλον, λαμβάνω τήν τιμήν νά σάς παρουσιάσω τόν κ. Λουλου Ρισανέλ, υϊόν τού βασιλέως τού μπισκότου.

Και χαιρετών δι' υποκλίσεως προσέθεσε :

— Ίούλιος Περρονέ, επίλεξιμένος Τζούλης, μαθητής ήλεκτρολόγος εις τώ Παρίσι, ταπεινότητος δούλος σας.

Ο ζωγράφος έκαμε κίνημα άγανακτήσεως.

— Τώρα έγνω, είπε, είσθε όμνηροι... θέλον νά σάς κάμουν νά πληρώσετε λύτρα.

— Μάλιστα, άπεκριθη ό Λουλου.

— Ω, τιποτένια πράγματα, μόνον δέκα έκατομμύρια! προσέθεσεν ό Τζούλης. Αν ό κύριος Ρισανέλ δέν ματρήσῃ, έντός μηνός, δέκα έκατομμύρια...

— Θα μου κάψουν ταύτιά! συνεπλήρωσεν ό Λουλου, με τήν άνατριχίαν έκείνην που

ήσθανετο πάντοτε όσάκις έσυλλογίζετο αυτό τώ ένδεχόμενον.

— Κ' έμένα τώ καιμό, είπεν ό Τζούλης άπαθείς, ως νά έλεγε τώ άπλούστερον πράγμα τού κόσμου.

— Δυστυχισμένα παιδιά! είπεν ό ζωγράφος, κινών τήν κεφαλήν περιλύτως. Έπίστατε και σεις στα χέρια τού Κατακίητρου!

— Είπατε «και σεις», ήρώτησεν ό Τζούλης με περιέργειαν' είμεθα λοιπόν

συνάδελφοι, όμοιοπαθείς; σάς κράτει αϊχμάλωτο και σάς τώ παληόσκυλο, για νά σάς άφισῃ, άμα σιάσετε μερικά έκατομμύρια;

Είς τάς λέξεις αυτές, ό ζωγράφος ώχρίασε και είπεν έντρομος :

— Σιγά! μή φωνάζετε, κακώμοιρα παιδιά! Μπορεί νά σάς άκούση και δέν ξέρετε τί σκληρός άνθρωπος που είνε!

— Ω, τώ έρω, τώ ξέρω πολύ καλά, ύπελαβεν ό μαθητής ύψώνον τούς ώμους.

— Προσέχετε λοιπόν, έξηκολούθησεν ό άγνωστος, πάντοτε χαμηλόφωνως. Σ αυτό τόν φοβερό πύργο, και οι τείχη έχουν αυτιά. Ο Δ' είνε παντού και τά βλέπει όλα. Οι κατάρσκοποι του, κρυμμένοι πίσω από κάθε πέτρα, μάζ παραμονεύουν... Μιά λέξις, ύβριστική γι' αυτόν, είμπορεί νά μάζ στοιχίσῃ πολύ.

Η περιπέτεια τού Σέρ Ροδόλφου Τουαίν

Αί λέξεις αυτές έκορύφωσαν τόν τρέμον εις τήν ψυχήν τού Λουλου. Ο Τζούλης όμως, ό όποιος δέν έτρέμαζεν εύκολα, έξηκολούθησε νά όμιλή, χωρίς νά λαμβάνῃ ύπ' όψει του τάς συμβουλίας τού ζωγράφου.

— Σεις μ' όλ' αυτά, είπε, δέν φαίνεσθε έδώ πολύ δυστυχής... Έχετε τήν ήσυχία σας και διασκεδάετε με τή ζωγραφική σας... Κάμνετε τήν εικόνα τού ληστου... Θα τά έχετε καλά μαζί του.

Ο Άγγλος απέθεσε τήν πιξίδα του και καθήσας εις μίαν ψάβαν, πλησίον τών παιδιών, ήρχισε τήν έπομένην διήγησιν :

«Όνομάζομαι Σέρ Ροδόλφος Τουαίν. Τό όνομα αυτό δέν σάς λέγει τίποτε, παιδιά μου, διότι είσθε μικροί άκόμη, είνε όμως τό όνομα ένός διασημού ζωγράφου τής Άγγλίας. Πρό έξ μη-

«Έσκόπευε τήν εικόνα κ' έπυροβάλλε τρίς...» (σελ.190,στ. γ')

πρωστει κανένα τετράδιο: τώ Ε σημαίνει Εύσημον και ίδε τόν 'Οδηγόν τού Συνδρομητού') Πυθαγόραν τόν Σάμιον (όχι, τά Διηγήματα είχαν χαθή, κχι έδωσα και προθεσμίαν, ή όποία έλπε: Μικροαίτην (σου τά Έστελα δωρεάν') Δοξασμένον Ρήγον (εύγε! βραβείον Έστελα') Ονειρομένην Παριδα (α, μπά! ούτε ιδέα όλων τών συνδρομητών τής αυτῆς πώλες; τά φύλλα στέλλονται συγχρόνως' αλλά κάποτε χάνεται κανέν εις τώ ταχυδρομείον') Γενναίωχον Στρατηλάτην (εύχαριστώ πολύ διά τά έσπαθώματα' άσπάζομαι και τώ άδελφόν σου') Δοξασμένο 1913 (βραβείον Έστελα') Μπουμπούλλιαν (άληθεια; δέν τό ένθυμούμαι' δά κωιτάξω εις αυτούς τούς τόμους που μου σπαιώνεις') Τορσίλλην Βόσην (έλαβα, εύχαριστώ') Αιρόμητον Σωφραζέτιαν (α, έτσι; τά συγχαρητήριά μου διά τήν έκλογήν του θείου σου' διά τήν βραδύτητα πταίεις σύ, που δέν μου τώ έγραφεσ πριν') Υπόδουλον Έλληγιδα (Έστελα') Προγκίμισσαν τών Δολλαριών (βραβείον Έστελα') Άνθος τής Άγατολής (Έστελα' τά βραβεία αυτά θάπρομηθοῦν περι τώ τέλος τού 'Ιουλίου') Ροδοπαϊόν Έλληγοπαίδα (βραβείον Έστελα') Βαλκανικήν Συμμάχιαν (όχι, άλλ' αυτές τάς δύο έδωμάδας, ένεκα πληθώρας γραμμάτων, έπήλθεν άνωμαλία' έν άπόσπασμα πολύ ώραϊόν από τώ δικόν σου τής Δευτέρας, 28 Άπριλίου, τό έφόλαξα διά τώ προσέχες' άλήθεια, ή Κάκια με παρακαλεί νά σερωνήσω' έλαβες μιά πρόσκληση που σοῦ είχε στείλῃ πρό καιρού ταχυδρομικής) Νικητήν (όκ. Ε. σ' εύχαριστῃ πολύ διά τώ πρόγράμμα') Έρημιτίδα (Έστελα' ένθυμούμαι μάλλον, δι' έλήφθησαν όλα') Νεαράν Κορησσαν (δέν στέλλω έγώ ψηφοδέλτια' θά τώ γράψω 'ς ένα κομματί χαρτί, κατά τώ ύπόδειγμα που σάς έδωσα εις τώ 13ον φύλλον, και θά μου τώ στείλῃς') Έλληγόπουλο τού Αίμου (εύχαριστώ διά τής πεντάφυλλης πασαλιές' νά ιδώ, τί εύτυχίαν θά μου φέρον;) Νιόβην (Έστελα') Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο (όχι, αλλά τεμπέλιασε!) Ένδομοϊόδη Έλληνα (έλαβα, εύχαριστώ') Χαρίλου Π. Τον. (όχι' μόνον διά τ' αυτός' Έβδομαδιαίους Διαγωνισμούς') Μεγάλην Έλλάδα (έλαβα, εύχαριστώ') Μοσχοβόλον Κρίνον, Πεδωμένα Όνειρια, Υϊόν Πολεμάρχου κτλ. κτλ.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΕΒΕΠΛΑΘΜΑΤΟΣ

ΥΠΕΝΟΥΜΙΖΟΜΕΝ, δι, κατά τήν δημοσιευθείσαν εις τώ 11ον φύλλον, σελ. 91 προκήρυξιν, οι μέχρι τής 31 Μαΐου ε. ε. έγγραφόμενοι διά έσπαθώματος νέοι συνδρομηταί, καθώς και οι έγγράφοντες αυτούς έχουσι τώ προνόμιον νά γράσοῦν τούς τόμους τής «Διαπλάσεως» τών ετών 1899 έως 1905, όλους μαζί ή χωριστά ένα έκαστον, τιμώμενον άρχικώς δραχ. 7, αντί δραχ. 4 μόνον (και χροσόδετον αντί δραχ. 7), τούς δε τόμους τών ετών 1906—1913, όλους μαζί ή χωριστά ένα έκαστον, τιμώμενον άρχικώς δραχ. 8, αντί δραχμίων 4,50 μόνον (και χροσόδετον αντί δραχμίων 7,50.)

Αί άνω τιμαί είναι διά τούς παραλαμβάνοντας τούς τόμους έν τού Γραφείου μας, οι παραγγέλλοντες νά σταλοῦν ταχυδρομικώς, πρέπει νά προσθέτουν διά ταχυδρομικά τέλη έκάστον τόμον λεπτά 50 οι έν τώ Έσωτερικῷ και δρ. 1,20 οι έν τώ Έξωτερικῷ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

229. Αίνιγμα
Τρώς καθεμέρα τώ άρεσινόν μου,
Πόλις 'ς τήν Ήπειρο τώ ήλικόν μου,
Έστάλη υπό τού 'Ιστού Άρχόντης

230. Γωνία μετά Πυραμίδος

Τήν πυραμίδα άποτελοῦν έκ τών άνω κατά σειράν: φωνήεν, διαίρεσις χρόνου, Μούσα' ή δε κάθετός της είνε συμπαρασφατικόν.

231. Κρυπτογραφικόν.

4 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Μυθολογικόν θηρίον
2 6 0 4 3 = Άργοναυτής
3 2 5 8 9 3 = Ορυκτόν.
4 8 6 7 9 0 = Έπιθετον.
5 6 4 0 = Πτηνόν.
6 1 6 8 9 7 0 2 9 3 = Χωρίον τ. Άττικῆς
7 6 2 3 6 = Θηρίον.
8 4 1 6 2 9 0 = Έθνικόν.
9 2 3 9 0 = Ποτόν.
0 6 7 8 6 = Έρπετόν.

Έστάλη υπό τού 'Εν Τούτω Νικα.

232.—236. Μαγικόν Γράμμα.

Τή άναλλαγῃ ενός γράμματος έκαστης τών κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε τού αυτού, νά σχηματισθοῦν άνευ αναγραμματισμοῦ, άλλαι τόσαι λέξεις.

βάσις, πόνος, ποσόν, άκμή, μαύρος.
Έστάλη υπό τού Άστέρος τής Έλευθερίας

237. Φωνηεντόλιπον.

γρακ - δ - *** - πλλ - δδσκαμς
Έστάλη υπό τού Έλλησκοπιοφύλακος

238. Γρίφος.

Πραγ πραγ πραγ Κα κα κα
πραγ πραγ πραγ Μάζα κα κα κα Λά.
πραγ πραγ πραγ κα κα κα
Έστάλη υπό τού Πυροφόρου Κινάση

ΛΥΣΕΙΣ

τών Πνευματ. Δοκήσεων τού φύλλου 7 και 8

66. Ίερεμίας (ι, τ, μ, ι, η = λ, έρ, έμ, γ, ζ,.) —67. Άντιόπη (άν, τι, ό, πι.) —68. Όνος - οίνος. —69. Μάλα, άλμα, λάμα.
70. ΒΙΟΛΙΟΝ 71. Π Α Ν
Ι Ρ Κ Ο Α Κ Ω
Ο Ρ Ε Σ Τ Η Σ Μ Ρ Δ
Λ Σ Ι Η Κ Ε Τ Ι Γ Ν Η
ΙΚΤΙΝΟΣ Α Τ Σ
Ο Η Ο Α Ε Α Ο
ΝΟΣΗΘΑΣ Χ Σ Σ

72—76. Διά τού φα: έλεφας, σφαίρα, φάρος, όφρανόσ, φανός.—77. ΚΡΟΙΣΟΣ (Κύρος, Κρέων, Διομήδης, Πέλλας, Ρώμος,

Πρίαμος, Πόλυδος.) —78. Ό μη δαρείς ου παιδεύεται. —79. Ό μεταξυ Έλλήνων και Περσών άγων ήτο άριστος. (Ό μεταξυ Έλλήνων και Περσών - άγ όνοι τώ άγ εις ώς).

80. Κάπρις (κχ, Πάρις.) —81. Λύρα-πυρά.—82. Νοῦς - πούς.—83. Μάλτα - έλμα.
84. Σ Η Μ Α Ι Α 85. Β Ο Α Σ
Η Μ Ε Ρ Α Ο Σ Σ Α
Μ Ε Τ Α Α Σ Η Ρ
Α Ρ Α Σ Α Ρ Α
Ι Α 86. Τυρί (ΆρεΤΗ, ΡΗνη.)
Α 87. ΈΛΛΑΣ (Έλβετία, ΌΑ-

λανδία, Γαλλία, Ίσπανία, Πρωσία.) —88. Τίς άνθρωπος ου δέδοται τώ μέλλον επίστασθαι.—89. Τήν Διάπλασιν άγαπώ πολύ (τ' είν' διά πλα - σύν - άγ από πο - λι.)

ΜΙΚΡΑ ΑΓΓΕΛΙΑ

(Η λέξις με άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών λεπτά 10, διά δε τούς συνδρομητάς μας, λεπτά 5 μόνον με πα χεία στοιχεία τώ διπλάσιον, και με κεφαλαία τώ τριπλάσιον. Έλάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και οι άλιγώτεροι τών 15 πληρώνονται ως νά ήσαν 15. Ό χωριστός στίχος, έστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών, υπολογίζεται ως έξ λέξεις ήπλάσι.—Αί μη συνυπολογισμένοι υπό τού αντίτιμου άγγελια δέν δημοσιεύονται.)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 20ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ίδε τήν λύσιν εις τήν σελ. 177.)
ΑΘΗΝΩΝ: Θεοδώρα Καραβέλλου, Άδ. Μ. Συρίγγος, Νικ. Σ. Κουτσουβέλης, Χαρ. Π. Τσανόπουλος, Κ. Κανάσης, Έλένη Σ. Τσαγγή.
ΑΜΑΔΙΔΑΟΣ: Δημ. Σ. Θεοδοσόπουλος.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Διακάνης,
ΘΗΒΩΝ: Σοκ. Ν. Παυλίνος,
ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Δ. Φωτιόπουλος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ι. Μ. Δουφεζόπουλος.
ΚΥΑΘΩΝ: Κ. Κερσετειζής, Αιολέως Ροδόσια Λυγῆ, Βάσος Α Μωραϊτέλης, Σ. Α. Καράλλης.
ΚΩΝΠΟΛΕΩΣ: Κλειώ Άντωνιάδου (Ιδ).
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Σοφία Ν. Καρζή.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινό Ναυτοπούλο, Ντιντής Ι. Φαρμακίδης, Γ. Άλεξόπουλος.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: ΆΑ. Ι. Καλαβρέζος, Ρωβινών τής Έρημονήσων, Κλειώ Γ. Γεωργιά, Ρωσίνα Σ. Σάββα.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Όμηρίος
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Σωτηρ. Ν. Τζωρτζόπουλος, Κωνστ. Γε. Τσιγάρης, Γ. Φ. Τέγου.
ΥΑΡΑΣ: Δημ. Ν. Γιαννουλίδης, Παναγ. Ι. Παντελάκης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών ευρόνων όρθην τήν λύσιν τά δνόματα έπέδθησαν εις τήν Κληρωτίδα και έλήφθη δ έν Κορίνθω Ι. Μ. ΔΟΥΦΕΣΟΠΟΥΛΟΣ ό όποιος ένεγοδήν διά τρίς μήνας από τής 'Ιουλίου. Πλειονάτων λεπτά 50 διά τόν προσεχῆ διαγωνισμόν.

τών, μου ήλθε ή κακοκεφαλία να ταξει- δεύσω εις την 'Αφρικην δια να σπουδάσω την φύσιν. Μία μέρα μ' έπιασαν οι λησται και μ' έκουβάλησαν εδω.

—Σαν και μās! διέκοψεν ο 'Τζούλης. Και πρσα σας γυρεύει τώρα ο x. Δικ για να σας άσεισ;

—Νά ήταν μόνον αυτό! απεκριθη ο ζωγράφος περίλυπος· είμαι πλούσιος και

«Οι κατάσκοποι του κρυμμένοι όπισω από κάθε πέτρα.» (Σελ. 189, στ. γ)

θα έδωδα ευχαρίστως εσα θα μου εξητου- σε, δια να εξαγοράσω την ελευθερίαν μου. 'Αλλά δυστυχώς, ο Κατακτητής μου ζη- τεϊ κάτι πολύ δυσκολώτερον. Αυτός με ύ- πεγράωσε να τον ζωγραφίσω.

—Μπá! και γιατί αυτό σας είνε δύσκολο; ήρώτησεν ο 'Τζούλης. 'Ορίστε, ή ει- κών είνε σχεδόν έτοιμη· και αν θα γλυ- τώσετε έτσι, είσθε πολύ τυχερός!

Ο ζωγράφος έκίνησε το κεφάλι του και είπε:

—Χμ! 'Η εικών αυτή που βλέπετε, είνε ή τετάρτη που κάμνω εις το διάστη- μα των έξι μηνών που είμαι φυλακισμέ- νος εις το Κασμπά.

—Μπá! ανέκραξαν έκπληκτα και τα δύο παιδιά. Και γιατί;

—Διότι, παιδιά μου, τρεις φορές ως τώρα ο Κατακτητής κατέστρεψε με τα χέρια του την εικόνα που με τίσαν· κόπο του ζωγράφισα! Ποτέ ως τώρα ο άν- θρωπος αυτός δεν εράνη ευχαριστημένος από το έργον μου. Ποτέ δεν του άρεσε ή έκφρασις των ματιών, πότε το μειδίημα των χειλέων· και ιδού εγώ, ο ένδοξος και τιμημένος ζωγράφος, σκλάβος του ανθρώ- που αυτού, που με μεταχειρίζεται σαν άρχάριο μαθητή του Πολυτεχνείου! 'Εργά- ζομαι με τον φόβο στην ψυχή και σε κά- θε πινελιά, συλλογίζομαι: «'Αρά γε θα ευχαριστηθή αυτή τη φορά; Και θα μπο- ρέσω επί τέλους να γυρίσω στην πατρίδα μου και να καθησυχάσω την οικογένειά μου, που θα με νομίζη πεθαμένο;» Και όμως, ποτέ ως τώρα ο Κατακτητής δεν ένέκρινεν έργον μου. Αυτή ή ταπεινώσις, αυτή ή άγωνία, δεν μ' άφινει να έργασθώ όπως θέλω. Αισθάνομαι ότι ή ικανότης μου όλιγοστεύει από ήμέρας εις ήμέραν.

Και θα έλθη στιγμή που δεν θα είμπορώ πλέον να ζωγραφίζω καθόλου, και τότε θα με σκοτώση ο άνθρωπος αυτός, που με υποβάλλει, έξη μήνας τώρα, εις ένα μαρ- τύριον, το όποιον δεν έφραντάσθη ούτε ο Δάντης εις την περιγραφην της Κολά- σεώς του!

«Όταν έτελείωσεν αυτή ή διήγησις, ή οποία συνεκίνησε πολύ τα δύο παιδιά, ο 'Τζούλης, έπιθυμών να έγκαρδιώση τον δυστυχή ζωγράφον, τώ είπε δείχνων την εικόνα:

—'Ησυχάστε, κυ- λώδε, και το μαρ- τύριό σας έτελείωσε. 'Η εικών αυτή είνε σα ζωντανή και οΚα- τακτητής δεν μπο- ρεί να κάμη άλλο, αυτή τη φορά, παρά να ευχαριστηθή.

'Αλλά ο ζωγράφος εξηκολούθει ναμφι βάλλη και να φοδή- ται... Και δεν είχε καθόλου άδικον!

«Οι κατάσκοποι του κρυμμένοι όπισω από κάθε πέτρα.» (Σελ. 189, στ. γ)

Η κρίσις του Αιδέντου

Την στιγμήν εκείνην, έκύτταξαν και οι τρεις την εικόνα με τόσην προσοχήν, ώστε δεν άντελήφθησαν, ότι ήνοιχθη μία μυστική θύρα και ένας άνθρωπος εξήλθεν εις την αΐλήν.

'Ητο ο x. Δικ, είπερ ποτε κομψός και χαριέις, με το αί- ώνιεν τουρκικόν σιγα- ρέτιον του αναμμένον εις το στόμα.

—Λοιπόν; ανέκρα- ξεν έξαφνα όπισθεν του ζωγράφου και των παι- διών, οι όποιοι έστρά- φησαν απότόμως προς την φωνήν. Λοιπόν, σερ Ροδόλφε Τουαίν... εύρήκατε κοινόν δια να θαυμάση το έργον σας;

Ο ζωγράφος δεν ά- πεκρίθη τίποτε εις αυ- τόν τον σαρκασμόν. Ω- χρίασε μόνον και με τρέμουσαν χείρα έδει- ξε τον πίνακα ψιθυρί- ζων:

—Κυττάξτε! 'Ο Δικ έστάθη έ- νώπιον της εικόνας και την έκύτταξε με πρό- σοχήν.

Η εξέτασις αυτή διήρκεσε πολύ. 'Ο Σερ Ροδόλφος Τουαίν και τα παι- διά παρακολούθηον μ' ένδιαφέρον και τα ελάχιστα κινήματα του Κατακτητού και προσεπάθον να μαντεύσουν την έντύπωσιν

του από την φυσιογνωμίαν του. 'Αλλ' εκείνος ο σκληρός διεσκέδαζε, φαίνεται, παρατεινών αυτήν την άγωνίαν...

Πέντε λεπτά παρήλθον ούτω, μακρά ως εξη δια τον δυστυχή ζωγράφον, ο ό- ποίος είχε ζώωσι εις μίαν άκρην, περι- μένων την τύχην του. Και τα παιδιά, εις μίαν άλλην, σιωπηλά και άγωνιώδη, πα- ρηκολούθηον τα γινόμενα.

Ο Κατακτητής είχε βγάλη από την τσέ- πην του ένα θαυμάσιον πορτοφόλι, εις το όποιον υπήρχεν ένας μικρός καθρέπτης.

Εις τον καθρέπτην αυτόν έκυττάχθη έ- ανειλημμένως. 'Επειτα έπροχώρησεν όλίγα βήματα, έμίσκλεισε τα μάτια του, έπροχώρησεν άκόμη και, με περιφρονητικόν μορφασμόν, έπρόφερε τέλος αυτές τις λέξεις:

—Τίποτε άκόμη, σερ Ροδόλφε Τουαίν... τίποτε άκόμη!.. 'Εδώσατε εις το μειδίημα μου μίαν έκφρασιν σκληρότητος και κακίας που δεν την έχω. Κυτάξτε' εδω!

Και ο άπαισιος άνθρωπος έστράφη προς το θύμα του, έπίδεικνύων το γλυκύτερον και θελκτικώτερον μειδίημα του κόσμου!

—Βλέπετε; εξηκολούθη. Πώς είμ- πορώ να στείλω εις την 'Εκθεση των Γάλλων Καλλιτεχνών, όπου βεβαίως θα κά- μη αίθησιν, μίαν εικόνα του Κατακτητού

Δικ που να μη με ίκανοποιή τελείως;... Ούτε σεις, πιστεύω, δεν θα το ήβληατε... 'Ελάτε, Σερ Τουαίν, συλλογισθήτε τί ρεκλάμα θα σας κάμη αυτό το πορτραίτο, όταν έκτεθή. 'Αξίζει λοιπόν να κοπιάσετε λιγάκι παραπάνω. 'Εμπρός! θύρρος, κυ- λώδε, θύρρος!

Και λέγων αυτά, ο κακούργος έσκόπευσε τον πίνακα μ' ένα μι- κρόν, κομψόν ρεβόλβερ, κ' έπροβόλησε τρίς.

Τρεις όποι ήνοιχθη- σαν επί του προσώ- που της εικόνας ο δε δυστυχής ζωγράφος, ρήξας κραυγήν άπελ- πισίας, έπεσε κάτω λι- πόθυμος.

Χωρίς να δώση πλέ- ον προσοχήν εις αυτόν, ο Κατακτητής έστρά- φη προς τον 'Τζούλην και του είπε:

—Χαίρω πολύ, νε- αγία μου, που σε ξα- ναβλέπω. Ακριβώς ή- θελα να σου όμιλήσω... Μου κάμνετε την χά- ρι να με συνοδεύετε;

—'Ο 'Τζούλης και ο

Λουλου υπήκουσαν εις αυτήν την διατα- γήν. Ακολουθούσες τον Δικ, έσυλλογι- ζοντο τον δυστυχή ζωγράφον. Και ο μα- θητεύμενος εψιθύριζε με λύσαν:

—Νά χαθής, παληάνθρωπε!

«Μου κάμνετε τη χάρι να με συνοδεύ- σετε;...» (Σελ. 190, στ. γ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' ΥΠΟΒΟΑΗ

Θελκτικώς δεσμοφύλαξ

Ο Κατακτητής ώδήγησε τους μικρούς μας φίλους εις ένα μέρος του Κασμπά, το όποιον δεν είχαν γνωρίση άκόμη.

'Ητο εύρύχωρος θάλαμος, κατέχων ο- λόκληρον το ισόγειον του πυργίσκου, εις την κορυφήν του όποιου εύρίσκετο ή φυ- λακή των. Με όλην του την δυσθυμίαν, ο 'Τζούλης, εισερχόμενος, δεν ήμπόρεσε να καταστείλη έν επίφωνημα θαυμασμού. 'Η αίθουσα εκείνη, έπιπλωμένη ως άγγλικόν χαώλλ, ήτο πολυτελής συγγρόνως και ά- νειτος. Πικνού μεγάλα πολυθρόνα από κόκκινον δέρμα, χαμηλά βιβλιοθήκη και μεγάλα τραπέζια φορτωμένα με κομψο- τεγήματα, άνθοδοχεία, τερροδόχας, ά- γαλμάτια. Εις τους τοίχους εικόνας και τρόπαια από όπλα παλαιά και νεώτατα εις το κάτωμα λεπτά ψάθαι από άλόην και δέρματα θηρίων. 'Ενα θαυμάσιον πιάνο με ούραν εις μίαν άκρην· εις την άλλην ένα μπιλλιάρδο. Κομφά δε ζωγραφισμένα παραδών διήρουν την μεγάλην αυτήν αί- θουσαν εις τόσα μικρά χαριτωμένα σκα- ναλία.

Ο Κατακτητής άφηκε τους επισκέπτας του να θαυμάζουν όλα εκείνα τα ώραία πράγματα. Και αυτές, όρθιος πρό του γραφείου του, απεσφράγιζε τάς επιστολάς που του είχε φέρη ειδικός ταχυδρόμος από το Μογκαντόρ.

Αφού έτελείωσεν, έστράφη προς τον μικρόν Ρισανέλ και με το θελκτικόν του μειδίημα τώ είπε:

—Βλέπετε την πτωχικήν μου έγκα- τάστασιν, κύριε Λουλου;... 'Ε, βέβαια δεν είνε σαν τη δική σας, εκεί 'ετο μέγα- ρον των 'Ηλυσιών. 'Ητο όμως κατώ- θωμα να κουβαλήσω όλ' αυτά τα έπιπλα εως εδω, χωρίς δρόμους και χωρίς μέσα μεταφοράς. Δια να το κατορθώσω, μου έχρησάσθη ή συνδρομή του φίλου μου, του Σουλτάνου.

—'Α, ήρώτησε μ' έλαφράν ειρωνείαν ο 'Τζούλης· είσθε φίλος του κυρίου Σουλ- τάνου;

—Ναί, παιδί μου, απεκριθη ο Δίκ· πολύ στενός μάλιστα φίλος. Και αυτός είνε ο μόνος λόγος που μ' έκαμε να έγ- κατασταθώ εις το Μαρκόν.

«Λαμπρούς φίλους έχει αυτός ο Σουλ- τάνος!» εσκέφη ο 'Τζούλης.

'Αλλά χωρίς να δείξη, ότι άντελήφθη το ειρωνικόν του μειδίημα, ο Κατακτητής, εύγενής πάντοτε, έπροχώρησεν εις ένα με- γάλο διδάνι, γεμάτο μαξιλάρια, και είπεν:

—'Ας καθήσωμε εδω, αγαπητοί μου φίλοι, και άς συνομιλήσωμε λιγάκι.

Ο Λουλου και ο 'Τζούλης έκάθησαν εις το άκρον του καναπέ, ένθ' ο Κατακτητής εξηπλώθη άνάμεσα εις τα μαλακά μαξι- λάρια και αναλαμβάνων το γλυκύτερον ύ- φος του, είπε:

—Πιστεύω, παιδιά, ότι δεν έχετε να παραπονεθήτε ως τώρα για την κακοτυχία που σας έφριψε στα χέρια μου. Πρέπει να όμολογήσετε, ότι σας περιποιούμαι και ότι κάμνω ό, τι μπορώ, για να μη σας φανούν δυσάρεστοι αι όλίγα έβδομάδες που κατ' ανάγκην να ζήσετε μαζί μου.

Χωρίς ναναμείνη την άπάντησιν, που ήτοιμάζετο να του δώση ο 'Τζούλης, ο λη- στής εξηκολούθησε:

—Δεν λέγω βέβαια ότι ο κύριος Ρισα- νέλ θα ένθουσιασθή όταν μάθη ότι πρέπει να πληρώση δεκά εκατομμύρια· έν τούτοις, άν σκευθήτε καλά, θα ιδήτε ότι το ποσόν αυτό, όσον ύπερόχον και άν είνε, όλίγον μόνον θα έλαττώση την περιουσίαν του βα- σιλέως του μπισκότου, ο όποίος και πά- λιν θα μείνη ύπερπλούτος. 'Ας υποθέση έπιτελους ότι έκαμεν ένα καχόν ύπολογι- σμόν... μίαν άτυχήν έπιχείρησιν. Και μή- πως, αλήθεια, δεν πρόκειται περι έπιχει- ρήσεως;

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΣ δύο προηγου- μένας Κυριακάς, εις το Στάδιον, έπεδεί- χθησαν τ' άγόρια και τα κορίτσια των 'Αθηνών. Την μίαν Κυριακήν ήτο ή έπίδειξις των 'Αρσκαειάδων την άλλην ή έπίδειξις των Προσκόπων. Και ο κόσμος έμεινε κατενθουσιασμένος, βλέ- πων τάς μεγάλας τωόντι προόδους που έκαμαν τα παιδιά μας τα τελευταία αυτά χρόνια. Προόδους, όχι εις την γραμματικήν και το συντακτικόν, εις την γεωγραφίαν και την ιστορίαν, αλλά εις σωματικές άσκήσεις, εις στάσιν, εις βηματισμόν, εις κίνησιν, εις λεβεντιά, εις άέρα, εις ύφος, εις ή- θος. Διότι άγόρια και κορίτσια, έναμίλλως, έπεδείχθησαν γερά, ώραία, ζωγρά, γυ- μνασμένα, εύσταλή, θαρραλέα, ενεργητι- κά. 'Ελειψεν εκείνη ή συστολή, ή δειλία, ή κακομοιριά, άν θέλετε, που τα κατείχεν άλλοτε, όταν έπιστεύετο ότι όλην την ανα- τροφήν την δίδει ή γραμματική. 'Ελειψαν τα νυσταγμένα μάτια, τα χλωμά πρόσωπα, αι χαμπουριασμένα ράχει, τα ραιβά σκέ- λη. Τώρα τα παιδιά φαίνεται ότι «παίρ- νουν άέρα». Δεν ανατρέφονται μόνον με το βιβλίον, δεν μανθάνουν μόνον κανόνας γλωσσικούς. Βγαίνουν έξω, τρέχουν, κι- νούνται, ζούν, και μ' ένα σύστημα, με μίαν μεθόδον, αποκτούν γνώσεις πρακτι- κάς, γνώσεις που θα τοίς χρησιμεύσουν εις την ζωήν.

«Ω, είνε μιά χαρά να τα βλέπη κανείς εις τάς έπίδειξεις των και τ' άγόρια και τ' κορίτσια. 'Ομοιάζουν πλέον με παιδιά ένός τόπου πολιτισμένου. 'Ενώ άλλοτε, με την σχολαστικήν ανατροφήν, όμοιάζαν με παι- διά ένός τόπου ήμισαγρίου. 'Ησαν σχεδόν άγρίμια, με την διαφοράν ότι ήξευραν όλί- γην όρθογραφίαν. Σήμερον ξεύρουν και όρθογραφίαν· αλλά ξεύρουν πώς στήνεται μία σκηνή, και πώς κατασκευάζεται μία γέφυρα, και πώς σδύνεται μία πυρκαϊά, και πώς φυτεύεται ένα δένδρον, και πώς δένεται μία πλεγμή, και πώς συνέρχεται ένας λιπόθυμος. Εις άλλην θέσιν, ή Διά- πλασις σας γράφει τι και τι έκαμαν οι Πρόσκοποι την Κυριακήν εις το Στάδιον. 'Εγώ θέλω μόνον να σας τονίσω την με- γάλην σημασίαν της μεταβολής αυτής, της προόδου.

'Η δε σημασία της είνε άκόμη μεγα- λειτέρα, καθ' όσον συμμετέχουν έναμίλ- λως και κορίτσια. Διότι αυτά, ως τώρα ήσαν πολύ περισσότερον άδικη- μένα, περιωρισμένα και ήπισθοδρομημέ- να, ως εκ του συστήματος της ανατροφής, από τ' άγόρια. 'Αλλά βλέπετε, ότι σήμε- ρον κορίτσια γίνονται άκόμη και Πρόσκο- ποι. Παρακολουθούν βήμα προς βήμα την πρόδοον των άγοριών και έχουν όλον τον ζήλον, όλην την εύγενή προθυμίαν να τα φθάσουν και να τα περάσουν. 'Η διπλή έπίδειξις, εις το Στάδιον, άπέδειξεν ότι κορίτσια και άγόρια άμιλλώνται, δίνουν τα χέρια. 'Αν λάβωμεν μάλιστα υπ' όψει, ότι τα κορίτσια είνε... γυναίκες, και ότι αι γυναίκες, που 'εζούσαν σχεδόν σαν σκλά- βες τόσον καιρόν, ξεκινούν δια τον σκο- πόν των από πολύ μακρότερα και έπομέ- νως έχουν να διατρέξουν μεγαλύτερον δι- άστημα έως να φθάσουν. — δεν είν' έτσι; — πρέπει να παραδεχθώμεν ότι εις τα κο- ρίτσια άνήκει έπικινος μεγαλύτερος.

Βλέπω εις την Αλληλογραφίαν της Διαπλάσεως, να φιλονεικούν συχνά κορίτσια με άγόρια περι πρωτείων. Δεν υπάρχει άμ- φιβολία, ότι και εις πās πνευματικές έπι- δόσεις τα άγόρια υπερέχουν όπως και εις τάς σωματικές. Οι άριθμοι τουλάχιστον είνε υπέρ των άγοριών. 'Αλλά το ίδιον που είπαμεν δι' αυτές, είμπορούμεν να εί- πομεν και δι' εκείνας: Τα κορίτσια εξεκί- νησαν από μακρότερα. 'Εως εδω λοιπόν που έφθασαν, είνε «πολύ τους και καλά τους». Τ' άγόρια, όχι μόνον με τον ίππο- τισμόν των άλλα και με την λογικήν των, πρέπει να το αναγνωρίσουν· και αντί να μετρούν εις το εξής τα Βραβεία και τα έγ- κρινόμενα κομμάτια της Σελίδος Συνεργασίας, καλλίτερα να τα ζητίζουν. 'Ενα βραβείον κοριτσιού δεν βαρύνει άρα γε όσον τρία άγοριών· καθώς και μία μετρία γυ- μναστική από μαθητριάς εις το Στάδιον, όσον μία τελεία από μαθητάς; Νομίζω...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 184)

Ὁ Ἀθηναῖος ἐλεγκτὴς τοῦ τρένου, ποῦ ἔκαμε τὴν ἐξέλεξι τῶν εἰσιτηρίων ὑστερ' ἀπὸ τὸ Ράμπου, ἰε, ἐπληροφόρησε τὸν Ἐρβελίν, ὅτι οἱ δύο ταξειδιῶται τοῦ εἶχαν δεῖξῃ εἰσιτήρια γιὰ τῆς Βάννης.

— Μπα μπά; εἶπε ὁ Δυβάλ. Γιὰ τῆς Βάννης; Μακρότερα δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Νάντη; Ἐκάρουμε λοιπὸν λάθος στοὺς λογαριασμοὺς μας;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη μὲ πεποίθησιν ὁ Ἐρβελίν, ἀλλὰ ἐννοῶ τὸ στρατήγημά τους. Πήρασαν μπιλλιέτα γιὰ τῆς Βάννης, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ θγοῦν στὴ Νάντη, χωρὶς νὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ τὰ παρυσιάσουν ἐκεῖ στὸν ὑπάλληλο. Ἔτσι, ἂν ἐγένετο μιὰ μέρα ἀνάγκη, δὲν θὰ ὑπῆρχε καμμιά ἐνδίαξις ὅτι ἐπέρασαν ἀπὸ τὴ Νάντη. Ὁπωςδὴποτε ἄς τοὺς προσέχωμε καλά, μὴ μᾶς τὸ σκάσουν καὶ πρὶν φθάσωμε στὴ Νάντη.

Ἀδίμως ὁμοῦ τοὺς ἐφύλαξαν. Οἱ δύο κακοῦργοι ἐθιγήσαν στὴ Νάντη, ἐδείξαν τὴν ἐξόδο τὰ μπιλλιέτα των διὰ τῆς Βάννης, καὶ τὰ ἐκράτησαν.

— Τὸ τραῖνο γιὰ τῆς Βάννης φεύγει ἐτάς ἔξη καὶ τριάντα, τοὺς εἶπεν ὁ ὑπάλληλος. Στὴν αὐλὴ τοῦ σταθμοῦ, ἕνας σωφὸρ αὐτοκινήτου τοὺς ἐπερίμενε. Ἦτο ὁ Λαίλαψ, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀμάξι. Ἐπήγαν καὶ οἱ τρεῖς ἐς ἕνα ξενοδοχεῖο, ὅπου ὁ Ἐρβελίν καὶ ὁ Δυβάλ, ποῦ τοὺς εἶχαν ἀκολουθήσει, τοὺς εἶδαν νὰ ἐξετάζουν ἕνα θαυμασιὸν αὐτοκίνητο τῶν σαράντα ἵππων, ποῦ τοὺς εἶδειξε ὁ Λαίλαψ. Ἐπειτα ἀζήτησαν ἕνα δωμάτιο καὶ ἀνέβησαν νὰ κοιμηθοῦν.

— Τὸ πρόγραμμα ἐφαρμίζεται, εἶπεν ὁ Ἐρβελίν· τώρα κοντεύει νὰ ξημερώσῃ ἡ δουλειά λοιπὸν θὰ γίνῃ τὴν ἐρχομένη νύκτα. Ἐχομε καιρὸ νὰ φύγουν τὴν τελευταία στιγμή, γιὰτὶ μὲ τέτοιον αὐτοκίνητο ποῦ ἔχουν, δὲν θὰ τοὺς χρειασθῇ περισσώτερον ἀπὸ μισὴ ὥρα γιὰ νὰ κάμουν τριανταπέντε χιλιόμετρα.

Τὸ ἀπόγευμα, ἐς τὰς τέσσαρες, οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ἐπήρασαν τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Τεγιέ, τὸν πλησιέστερον ἐστὸ Μουζεῖλ σταθμῶ, γιὰτὶ ἀπὸ ἐκεῖ δὲν ἐπερνούσαν ὁ σιδηρό-

δρόμος. Ὅταν ἐφθάσαν, εἶχε πιά νυκτωσί. Καὶ ἡ πρώτη τοὺς δουλειά ἦτο νὰ ἐξετάσουν καλά τὸ μέρος, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὸ ἐγκλήμα.

Ἡ ἐκκλησία, παλαιότατη, μὲ τὸ ἐτοιμόρροπον καμπαναριὸν τῆς, εὐρίσκετο ἀπέξω ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ περικυκλῶντο ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, ποῦ τὸ ἐκλείνει, ἐστὸ βάθος, ἕνα πυκνὸ παραπέτασμα ἀπὸ αἰωνόβια κυπαρίσσια. Ἐνα μικρὸ μονοπάτι ἐβγαζε ἐστὸ μεγάλο δρόμο.

Ἡ θύρα τῆς ἐκκλησίας ἦτο χονδρὴ καὶ στερεά, καὶ τὰ ψιδωτὰ παράθυρά τῆς εἶχαν γερὰ κάγγελα σιδερένια. Τὰ κάγγελα αὐτά, ὅσο γερὰ καὶ ἂν ἦταν, δὲν θ' ἀντιστέκοντο βέβαια πολὺ ἐπὶ τὴν τεραστίαν δύναμιν τοῦ «Ροπάλου». Ἀλλ' ἀπὸ ποῖον παράθυρο θὰ προσπαθοῦσαν νὰ μποῦν ἐπὶ τὴν ἐκκλησία; αὐτὸ ἦτο σπουδαῖο καὶ ἔπρεπε οἱ ἀστυνομικοὶ μᾶς νὰ τὸ προμαντεύσουν.

Στὸ πίσω μέρος τῆς ἐκκλησίας, κοντὰ ἐστὸ κυπαρίσσια, ἦταν ἕνα παράθυρο, ποῦ ἀπὸ κάτω τοῦ ἀκριβῶς εἶχεν ἕνα μνημεῖο, ψηλότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα. Τὸ μνημεῖο αὐτὸ θὰ ἔλεγε, ὅτι ἦταν τοποθετημένον ἐκεῖ ἐπίτηδες, γιὰ νὰ χρησιμεύῃ, ὡς σκαλοπάτι. Ἀρ' ἀνέβαινε κανεὶς ἐπάνω, ἔφθανε τὸ παράθυρο μιὰ χαρὰ.

— Νά, εἶπεν ὁ Δυβάλ, μπορεῖς νὰ εἶσαι βέβαιος πῶς θ' ἀνεβῶν ἀπὸ δ' αὐτοκίνητου θὰ σταματήσῃ ἐστὸ μονοπάτι, ἐδῶ ὅπισθεν ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια. Θὰ ἰδῆς, ὅτι ὁ Λαίλαψ θὰ τὸ μπάσῃ ἀνάποδα, γιὰ νὰ εἶνε ἔτοιμος νὰ φύγῃ ὅ,τι στιγμή θέλει, χωρὶς νὰ στρίψῃ, καὶ μὲ δὴ τὴν ταχύτητα. Λοιπὸν, ἄς τοὺς ἀρίσωμε τώρα νὰ κάμουν τὴ δουλειά τους.

— Καλά, ὑπέβαλεν ὁ Δυβάλ. Τὸ σχεδὸν σου εἶνε πολὺ τολμηρὸ ἀλλ' ἔγωγε μπορεῖ καὶ νὰ εἶνε τίτλι. Τὰ σχοινιά ποῦ θὰ τὰ βάλωμε;

— Ἐδῶ, ὅπισθεν ἀπ' αὐτὸν τὸν τάφο, ὅπου θὰ πατήσουν.

Στὸ χωριὸ ἐκεῖνο τῆς Νάντης, τὸ μικρὸ καὶ ἀπόκεντρο, τὸν Μάρτιο μῆνα ἐτάς ἑννέα τὸ βράδυ, ὅταν πιά ἡ νύκτα εἶνε βαθεῖα καὶ ἡ ἡσυχία ἀδιατάρακτη, δὲν λάμπει κανένα ἄλλο εἰς, παρὰ μόνον τὰ ἄστρα στὸν οὐρανὸ. Ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴ νύκτα δὲν ἔλαμπε κανένα ἄστρο.

Ὁ δὲν ἐπέρνουσαν ὁ σιδηρό-

ΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΕἰΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

ΤΙ ΕΚΑΜΑΝ ΤΗΝ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Πολὺ πρὸ τῆς πέμπτης ἀπογευματινῆς, τὸ Στάδιον ἦτο σχεδὸν γεμῆτον. Εἰς 25 χιλιάδας ὑπολογίζονται οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ὅποιοι συνηθοροῖσθησαν ἐκεῖ διὰ νὰ ἴδουν τὴν προαγγελθεῖσαν ἐπίδειξιν τῶν Προσκόπων. Μεταξὺ τῶν ἐπισήμων, ὁ κ. Πρωθυπουργός, οἱ πρεσβευταὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ρωσίας, ὁ Σταυλάρχης τοῦ Βασιλέως, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ὁ Ἐπιτελάρχης τῆς Χωροφυλακῆς καὶ ἄλλοι πολλοί.

Οἱ πρόσκοποι εἰσέρχονται καὶ προχωροῦν εἰς τὸν στίβον μὲ λεβεντιάν. Μετὰ τοὺς ποδηλάτας, ἀνὰ τέσσαρες, οἱ πρόσκοποι τῶν Ἀθηνῶν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἄγγλον γυμναστήν των κ. Μόρ, ρυθμίζουν τὸ βῆμά των μὲ τὸν ἦχον τῶν σαλπικῶν. Οἱ πρόσκοποι τοῦ Πειραιῶς, μὲ ἐπὶ κεφαλῆ τὸν ἑσπέρων των κ. Θεοχρήν, προχωροῦν ὑπὸ τὸν ἦχον πλαγυαίων. Ἀκολουθοῦν οἱ πρόσκοποι τοῦ Λυκείου Κωνσταντινίδου, καὶ τελευταῖα ἐρχονται μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διευθυντὴ των καὶ τὸν γυμναστήν των κ. Ἀγγελον Φωτόπουλον, αἱ «σκὰουτ-γλέρλες», ἐπίσης τοῦ Λυκείου Κωνσταντινίδου, κορίτσια εὐστολή καὶ ὠραῖα. Τὴν ὄλην παρέλασιν κλείει ὁ σκύλλος-νοσοκόμες, τὸν ὅποιον οἱ θεαταὶ ὑποδέχονται μὲ χειροκροτήματα, διότι τὸν γνωρίζουν ἀπὸ τὴν ἐπίδειξιν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. Οἱ πρόσκοποι προχωροῦν μὲ στρατιωτικὸν αὐτὸν βῆμα, διερχόμενοι δὲ πρὸ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, τὸν χαιρετοῦν ὑψοῦντες τοὺς κοντούς των.

Ἐνῶ οἱ ποδηλάται πρόσκοποι καταγίνονται εἰς διαφόρους δυσχερεῖς ἐλιγμούς, ἤξει ἡ σάλπιγξ δίδουσα τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τῆς σκηνοπηγίας. Αἱ χιλιάδες τῶν θεατῶν ἔχουν ἐστραμμένα τὰ βλέμματά των εἰς τοὺς προσκόπους, οἱ ὅποιοι ἐτέθησαν ἤδη εἰς ἔργον. Οἱ μικροὶ στήνουν κοντάρια, καρφώνουν παλούκια, τεντώνουν σχοινιά, ἐφαρμύζουν καραβόπανα, καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τάξιν καὶ μὲ ἡσυχίαν ἀξιοθαύμαστον. Ἐχουν τοποθετήσῃ τοὺς κοντούς των εἰς πυραμίδας, ὅπως συνηθίζουν νὰ κάμνουν οἱ στρατιῶται τὰ ὄπλα των, ἔχουν ἐπίσης ἀφαιρέσῃ τοὺς ἐν εἶδει γυλιῶν σάνκους των, καὶ ἐργάζονται μὲ ὄλην τὴν τὴν ἀνεσιν, ὡς ἄνθρωποι ἔχοντες τελείαν γνῶσιν τῆς ἐργασίας των.

Οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὴν σκηνοπηγίαν ἐτοιμάζουν ἐντὸς ὀλίγης ὥρας ὀλόκληρον καταυλισμὸν. Ἐπάρχουν ἔτοιμα τρία συνεργεῖα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὅπου τρέχουν καὶ λαμβάνουν θέσιν αἱ μικροὶ νοσοκόμεοι, ἡ περισσώτερον ἐξ ὀλων ἡλικιωμένη θὰ εἶνε δεκαπέντε ἐτών, — μὲ τὸν ἄνωριστον σκύλλον των. Ὀλίγον μακρότερα ὑπάρχουν ἔτοιμα στρατιωτικὰ σκηναῖ, πρὸς τὴν ὀριστερὰν πτέρυγα κατασκευάζε-

ται ξυλίνη κυρτὴ γέφυρα, τηλεφωνικὸν μηχανήμα τοποθετεῖται κάτω ἀπὸ μιαν σκηνήν, καὶ δύο μάγειροι πρόσκοποι ἀνάπτουν πυρὰν καὶ ἐτοιμάζουν τὸ συσσίτιον. Ὅλα εἶνε ἔτοιμα. Δὲν μένει παρὰ νὰ ὑψωθοῦν αἱ σημαῖαι τοῦ καταυλισμοῦ, πρᾶγμα τὸ ὅποιον γίνεται, τῶν σαλπικῶν προσκόπων ἀνακρουόντων τὸ κατάλληλον σάλπισμα καὶ τῶν θεατῶν ἀποκαλυπτομένων καὶ χειροκροτούντων.

Μερικοὶ πρόσκοποι τρέχουν. Ἄλλοι τοὺς καθυλακίζουν καὶ ἀρχίζουν νὰ παλαίουν μεταξὺ των, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ῥάχων τῶν συναδέλφων των. Τὸ θέαμα εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον χαριτωμένα καὶ οἱ θεαταὶ γελοῦν μὲ τὴν καρδίαν των. Μερικοὶ ὁμοῦ πρόσκοποι πίπτουν. Φαίνονται σοβαρῶς τραυματισμένοι, ἀναίσθητοι. Ἄλλ' ἰδοὺ αἱ σκὰουτ—γλέρλες εἰς τὸ ἐργῆν των.

Οἱ τραυματιφόροι μεταφέρουν τοὺς ὑποθετικούς τραυματίας καὶ τοὺς ἐξαπλῶνουν ἐντὸς τῶν χειρουργείων. Ὁ σκύλλος προστρέχει φορτωμένος μὲ φάρμακα. Αἱ νοσοκόμεοι τοποθετοῦν ἐπίδεςτους, πλύνουν, δένουν, ράπτουν.

Τὸ θέαμα κατενθουσιάζει τοὺς θεατάς. Ἐρχεται στιγμή ποῦ τὰ κινηματογραφικὰ μηχανήματα τοποθετοῦνται εἰς γραμμὴν ὅλα πρὸ τῶν χειρουργείων. Καὶ τότε μερικοὶ μικροὶ δεσποινίδες ληθμονοῦν τοὺς τραυματίας των καὶ, γονατισμέναι ὅπως εἶνε, στρέφουν τὰ χαριτωμένα κεφάλαια μὲ τὰ μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια καὶ τὰ ξεπλεγμένα μαλλιά πρὸς τοὺς φκκοὺς τῶν μηχανημάτων καὶ λαμβάνουν ἡ κάθε μιὰ τὴν πόσαν ποῦ προτιμᾷ. Οἱ θεαταὶ γελοῦν.

— Μὴ τοὺς ἀφίνετε ἔτι τοὺς καίμένους, φωνάζουν μερικοὶ — θὰ πεθάνουν χωρὶς περιποίησι.

Ἄλλὰ οἱ ψευδο-αναίσθητοι τινάσσονται ὀρθοὶ διὰ νὰ τοὺς ἀποτυπώσῃ καὶ αὐτοὺς ὁ κινηματογράφος καὶ τοιουτοτρόπως καὶ οἱ ἐλάχιστοι θεαταὶ ποῦ εἶχον ἀνησυχίαν, καθυστεροῦν καὶ γελοῦν μὲ τὴν καρδίαν των.

Ὅλη αὕτη ἡ σκηνὴ πολὺ-πολὺ χαριτωμένη, γεμάτη παιδικὴν δροσερότητα καὶ παιδικὴν χάριν.

Ἄλλο σάλπισμα τώρα, ἀναγγέλλει πυρκαϊάν, τὴν στιγμήν ἀκριβῶς ποῦ αἱ μικροὶ νοσοκόμεοι καὶ ὁ σκύλλος των μόλις ἔχουν καθίσῃ διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν. Πρᾶγματι, καίεται κάποιον ξύλινον περίπτερον, εὐρισκόμενον εἰς τὸ κέντρον τοῦ στίβου. Τρέχουν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα οἱ πρόσκοποι, μὲ κουβάδες, μὲ βυτία καὶ μὲ μιαν μικροσκοπικὴν ἀντλίαν, εἰς τὴν θέαν τῆς ὁποίας τὸ Στάδιον ὀλόκληρον οἰεῖται ἀπὸ τοὺς γέλωτας, Ἐναρριχῶνται εἰς τὸ καίμενον περίπτερον, τεμαχίζουν μὲ τοὺς πελέκεις των τὰ ξύλα τῆς στέγης καὶ ἀνασύρουν, προσδόνοντες μὲ σχοινιά, τοὺς ὀλίγους συναδέλφους των, οἱ ὅποιοι εὐρί-

σκονται ἐντὸς τοῦ καίμενου παραπήγματος, καὶ τοὺς παραδίδουν εἰς τὰς πάντοτε προθύμους νοσοκόμεους. Ἐπιπαθαῖναι καθεὶς ὅταν εὐρίσκεται ἐντὸς καίμενον οἰκῆματος; ἀσφυζίαν φυσικά. Οἱ μικροὶ λοιπὸν προσποιοῦνται τοὺς ἀσφυκτιῶνας καὶ αἱ συμπονετικαὶ νοσοκόμεοι τοὺς ἐξαπλῶνουν εἰς τὸ ἔδαφος, τοὺς κρατοῦν ὑψηλὰ τὰς κεφαλὰς των καὶ τοὺς ἀναγκάζουν νὰ κάμουν τεχνιτὰς εἰσπνοάς. Ἡ πυρκαϊά ἔχει ἤδη κατασβεσθῇ, οἱ ἀναίσθητοι ἔχουν συνελθῇ καὶ ὁ κόσμος χειροκροτεῖ καὶ ἔπυρμαεῖ.

Κατόπιν, τρεῖς Πειραιῶται πρόσκοποι πλησιάζουν τὸν κ. Πρωθυπουργόν, κομίζοντες τηλεφωνικὴν συσκευήν. Ἰστανται καὶ χαιρετοῦν στρατιωτικῶς.

— Κύριε Πρόεδρε—λέγει ὁ πρῶτος— λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναφέρω, ὅτι ἡ τηλεφωνικὴ ἐγκατάστασις εἶνε ἔτοιμη καὶ εἰμπορεῖτε νὰ τηλεφωνήσῃτε.

Ὁ κ. Πρωθυπουργός ἐγείρεται μειδιῶν. — Ζητήσατε τὸ σπίτι μου—λέγει.

Μετ' ὀλίγον λαμβάνει τὸ ἀκουστικὸν καὶ οἱ πλησιέστεροι πρὸς αὐτὸν εὐρισκόμενοι, τὸν ἀκούουν νὰ λέγῃ τὰ ἑξῆς: — Ἐμπρός. . .Ναί, ἐγὼ εἶμαι. Ὁ Κυριακὸς εἶνε αὐτοῦ; νὰ τοῦ πῆτε πῶς θὰ περάσω νὰ τὸν πάρω... θὰ πάμε μαζὴ στὴν Κηφισιά. — Εὐχαριστῶ.

Ὅλοι οἱ θεαταὶ ἔχουν ἐγερθῇ ἀπὸ τὰς θέσεις των καὶ παρατηροῦν τὸν Πρωθυπουργόν τηλεφωνοῦντα. Οἱ τρεῖς Πειραιῶται πρόσκοποι χαιρετοῦν πάλιν στρατιωτικῶς καὶ φεύγουν. Ὁ κ. Πρωθυπουργός τοὺς ἀντιχαιρετᾷ ἀποκαλυπτόμενος.

Ἀκολουθοῦν διάφορα ἄλλα γυμνάσια, δυσχερέστερον τῶν ὁποίων εἶνε τὸ ἐπὶ τοῦ τεταμένου σχοινίου βᾶδισμα. Ἡδὴ ἡ ὠραία ἐπίδειξις ἔχει λήξῃ. Ὁ κ. Πρωθυπουργός ἀποχωρεῖ, ἀλλὰ πρὶν φύγῃ, διέρχεται ἀπὸ τὸν στίβον καὶ συγχαίρει τὸν κ. Μετάν διὰ τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὸν κ. Θεοχρήν διὰ τοὺς Πειραιῶτας προσκόπους.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΝΕΑ & ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

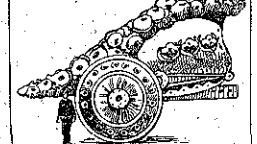
Τεραστία ρεκλάμα

Ἡ ρεκλάμα αὕτη εἶνε εἰς ἕνα κατάστημα τοῦ Roadway τῆς Νέας Υόρκης. Παριστᾷ μιαν ῥωμαϊκὴν ἀρματοδρομίαν καὶ ἡ εἰκὼν εἶνε οὕτω πῶς κατεσκευασμένη, ὥστε νὰ στρέφονται οἱ τροχοὶ τοῦ ὄρματος καὶ νὰ καλπάζουν οἱ ἵπποι. Φωτίζεται δι' 70 χιλιάδων πολυχρόμων ἡλεκτρικῶν λυχνιῶν, καὶ

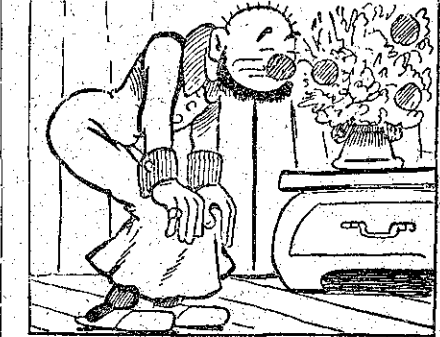
πέντε ἄνθρωποι καταγίνονται καθ' ἐκάστην εἰς δωμάτιον, ὅπισθεν τῆς εἰκόνας, νὰ τὰνάβουν καὶ νὰ τὰ σβύου ν, διὰ νὰ παραγῶνται τὰ ποιήματα φωτεινὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ δευτέρα εἰκὼν παριστᾷ τὸ κύριον ἄρμα τῆς τεραστίας αὐτῆς ρεκλάμας. Περὶ τῶν διαστάσεων του εἰμπορεῖτε νὰ κρινέτε, παραβάλλοντες τὸν πλησίον ἰστάμενον ἄνδρα.

Τὸ πρότιτον καθήκον τοῦ καλοῦ συνοδηγοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνοδηγῆς του

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ α.) Μαγικὴ εἰκὼν

— Σταθίητε, καλέ, κ' ἔχασα τὰ γυαλιά μου. Μήπως τὰ βλέπετε πουθενά;

β.) Παίγνιον Ἐσθλήν ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῶν Θερμοπολιῶν ΕΣΘΛΙΝ - ΣΑΜΕΤΙΣ - ΓΗΣΙΔΑ ΓΑΒΛΟΣ - ΤΩΡΕΥΑΣ - ΒΡΕΟΣ - ΣΙΣΙΛΟΣ.

Νὰ μετατεθοῦν τὰ γράμματα ἐκάστης τῶν ἀνωτέρω λέξεων οὕτως, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἑπτὰ ποταμῶν. Κατόπιν δέ, μὲ τὰ ἀρχικά τῶν ποταμῶν αὐτῶν, τοποθετούμενα καταλλήλως, νὰποτελεσθῇ μιὰ πόλις τῆς Ἑυρώπης.

Ἀύσεις τοῦ 22ου φύλλου

α.) Τὸ ἄλλο παπουτῖ σχηματίζεται εἰς τὸν ἀριστερὸν ὄμων τοῦ μικροῦ καὶ φαίνεται ἂν γίνῃ βῆσις ἡ ἀνω ἀριστερὰ γωνία τῆς εἰκόνας— β.) Κιλκίς, Κρέσνα, Δοιράνη, Πέτσος, Λαχανά— γ.) Trop grande hâte est cause de retard.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Σύνδρομοι του Κ.αφ. Β

ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΚΗΠΟΝ

Τι θαυμασίος πού είνε αύτην την εποχήν ο Βασιλικός κήπος! Κάθε κομμάτι γής, κάθε δένδρον, κάθε θάμνος, κάθε άνθος, κάθε πτηνόν, όλα μαζί φωνάζουν άνοιξιν. Τώρα που ήρχισαν αι ζέστες, εύρίσκει κανείς απόλαυσιν να καθεται από κάτω από την σκιάν των πεύκων. Είς τά πόδια σου τρέχει σιγά - σιγά το θύακι και όλα τά πτηνά μαζί τραγουδούν τό τραγουδι της άνοιξης. Τά άνθη μοσχοβολούν και τ' άεράκι τά χαϊδεύει απαλά και σκορπίζει την ευωδιαν εις όλον τον κήπον. Από εδώ βλέπεις τά παιδάκια να ρίχνουν πέτρες εις τό θύακι, από εκεί βλέπεις άλλα να κυνηγούν μία πεταλούδα, και με γέλια και χαρές να προσπαθούν να την πιάσουν με τά δάχτυλα τους. Άλλα, μεγαλύτερα, να διαβάζουν, άλλα να κεντούν. Και έγώ υπό την σκιάν ενός δένδρου, σίς γράφω αυτά...

Καινούργιες Δάφνες

Ο ΣΟΦΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

Μιά φορά κ' έναν καιρό, έξουσε μακριά απ' όλους τους άλλους ανθρώπους, ένας γέρος πού δεν έκανε άλλη δουλειά, παρά να διαβάζη τόσο πολύ, πού όλος ο κόσμος έλεγε, ότι κανένα πράγμα δεν ήμπορούσε να παρουσιασθή, πού να μη τό ήξερε ο γέρος σοφός. Εκείνος όμως - γιατί ήταν σ' αλήθεια σοφός, - άφνε τον κόσμο να λέη ότι ήθελε, και εξακολούθησε να διαβάζη και να μυδιάνη περισσότερα σ' εκείνο τον καιρό, τά σπύρα ήσαν άγνωστα ακόμα, και γι' αυτό οι γείτονες ήσαν συχνά αναγκασμένοι να δανειζονται αναμεταξύ των φωτιά. Μιά νύχτα χειμωνιάτικη, εκεί πού ο γέρος σοφός καθόταν κοντά στο ζεστό μαγκαλάκι του, διαβάζοντας κάποιο σπουδαίο βιβλίο, άκουσε να χτυπάνε στην πόρτα σιγανά. «Έμπρός!» έφώναξε ο σοφός. «Ένα κοριτσάκι έφάνηκε τότε στην πόρτα μπροστά. «Κύριε σοφέ, τού ειπε, ή μητέρα μου σέ παρακαλει να μίς δώσης λιγάκι φωτιά. γιά ν' ανάψωμε τη δική μας, πού έσβυσε». - Μετά χαράς, μικρούλα μου, της ειπε ο γέρος σοφός: να σου δώσω· μα γιατί δεν έφερες τίποτα για να βάλης τη φωτιά;» - «Πώς δεν έφερα; έφερα, κύριε σοφέ!» - «Και πού είνε, μικρούλα μου;» - «Νά! τά χέρια μου!» - «Τά χέρια σου! μη θα καής!» - «Δεν καίομαι, κύριε σοφέ, τώρα θα ιδής!».

Και τό κοριτσάκι έσκυψε μπροστά στή φωτιά, και γέμισε πρώτα με στάχτη τό χέρι του, και κατόπιν με έπιτησιδίητα έβαλε επάνω του δυό τρία κάρβουνα αναμμένα. «Εύχαριστώ, κύριε σοφέ, είπα· καληνύχτα σας!» Και έφυγε σιγά - σιγά, κρατώντας στα χέρια της τη φωτιά, χωρίς να καίγεται.

«Να κ' ένα άλλο πράγμα πού δεν τό ξερά, και μου τόμαθε τ' άγράμματό αυτό κοριτσάκι. Είπε τότε ο γέρος σοφός, κ' έπεσε πάλι στή μελέτη των βιβλίων.

Αντών. Α. Παλιατσάρας

ΓΙΟΡΤΗ

Ο γαλαζένιος ουράνος, Τό ζεσταμένον άνέρι, Τά πρώτα φύλλα, ή έμμορφή Της Φύσεως πού γελάει, Μ' έκάνανε να πάω να βρω Στ' αγαπημένα μέρη, - Πού από πέρου έχω να δω, - Τόν άνθισμένον Μάρ. Τό μονοπάτι διάβηκα· Η' μαργαρίτες γύρα Κ' ή παπαρούνες ή ψηλές. Στο δρόμο μου γελούσαν. Από τους κήπους πέρασα· Μ' έζάλησαν τά μυρά. Πού οι κρίνοι, τό τριαντάφυλλο, Η παχαλιές σκορπούσαν. Από τά δένδρα μ' έφθαναν Τά δλόγλυκα τραγούδια. Των άνδρονιών πού την παληά Ζωή τους ξαναρχίζουν. Όλα τά μέρη γύρσιν! Η άκρογιαλιές χρυσίζαν, Όλα λές κ' είχανε γιορτή: Οι κάμποι, τά λουλούδια, Η θάλασσα. Κ' αίσθάνθηκα Να είμαι εύτυχιμένος, Πού σ'ήν γιορτή τους βρέθηκα Ωσαν προσκαλεσμένος...

Κύμα

ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ

Τίτ - τίκ κτυπά τό ρολόγι, και κάθε του κτύπημα μίς ειδοποιεί, ότι έπέρασε ένα δευτερόλεπτο ακόμη από τη ζωή της ανθρωπότητας, από την ιδίαν μας ζωήν. Κάθε στιγμή πού περνά δεν επανέρχεται ποτέ, μα ποτέ. Έχει περάση και τη στιγμή εκείνη της χαράς ή της λύπης την καλύπτει ή λήθη και ο άσπλαγξος ο χρόνος και μόλις μίς αφίνι μιαν ζωηράν ή άμυδράν ανάμνησιν. Ανάμνησιν χαράς ή λύπης, πού και αύτη σιγά σιγά εξασθενίζεται και στο τέλος σβύνει, ξεχνιέται. Είνε σ' αλήθεια πολύ άσπλαγγο αυτό τό ρολόγι! Διότι όταν περιμένω χαράν, όταν θέλης να περάση γρήγορα ή ώρα της δυστυχίας, της λύπης, αυτό κτυπά σιγά σιγά ενώ όταν περιμένω λύπην, όταν δεν θέλης ποτέ να περάση ή ώρα εκείνη της ευτυχίας και της χαράς, εκείνο τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορεί...

Έρωτς του 1913

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

Τι κίνηση από τας έξ στον κοιτώνα! Θόρυβος, φωνές, ταραχή! Πολύ δικα ολογημένα όμως όλ' αυτά, αφού έτοιμαζόμεθα για εκδρομή. Σε λίγο ήθουν έτοιμη και πήγα να βρω τη Βαλκανική Συμμαχία πού με φώναζε. Όταν όλα ήσαν εν τάξει, έφύγαμε. Δεν θυμούμαι να πέρασα πιδ ευχάριστα 'ς άλλη εκδρομή. Οι κάμποι πού περνούμε με τό σιδηρόδρομο, είνε καταπράσινοι, γαρνιρισμένοι με κόκκινες παπαρούνες και φαίνονται σαν ένας άπερντος τάπητης, τον όποιον χωρίς άλλο εκέντρωσ χέρι πανσόφου τεχνίτου. Τό άεράκι φυσά και τά ψηλά στάχνα, καθώς τά κινεί ο άνεμος, παίρνουν όλας τας άποχρώσεις του πρασίνου. Υστερ' από μίς ώρα ευχάριστο ταξείδι, εφθάσαμε. Η ήμερα πέρασε γοργά - γοργά. Τό βράδυ γυρίζαμε πίσω από τον ίδιον δρόμον, αλλά τώρα μου έφαινετο διαφορετικός. Και τώρα όπως τό πρωί στα τραίνα εβασίλευεν ή χαρά και τά γέλια. «Όχι όμως τόσο συνεχή και ζωηρά.» Αύριο έχομε μάθημα· άκούεται κάποιον - κάποιον, και κάποιο σύννεφο ανηυχίας σκιαρίζει την εύθυμία των παιδιών. Πόσο εύτυχείς θα ήμεθα, σκεπτόμουν, εάν δεν είχαμε εμπρός σέ κάθε χαρά μας, την λέξιν «αύριο.» Ναι, σήμερα είνε πολύ ώραία· αλλά τό σήμερα τελειώνει δυστυχώς και έρχεται τό φοβερό και άγνωστο «αύριο.» Η εκδρομή έτελειώσα εύθυμη και ζοηρή όπως είχε αρχίσει. Έπέρασε όπως περνούν όλα και δεν ξαναγυρούν. Έμεινε όμως πάντα κάτι: ή ανάμνησις. Η ανάμνησις είνε θησαυρός πού δεν εμπορεί κανείς να μίς διαμφοσιβητήση και πού όταν είνε καλή, πολλές φορές μίς κάνει να ξεχνούμε, για λίγο τουλάχιστο, τά δυσάρεστα της ζωής. Τρικυμιώδης Θάλασσα ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ Ο διδάσκαλος: - Λέγε μου σύ, Παναγιώτη, πού έχεις και πατέρα βράπη, εις τί χρησιμεύουν τά θαμνακερά υφάσματα; Ο Παναγιώτης (σοβαρώς): - Διά να κάνομε μάλλινα βούχα. Έστάλη υπό του Όνειροπόλου της Δόξης. Κόμμα. - Σ'υ πού ξεύρεις τά γαλλικά, τί θα πη ρουιγκουί; Δορδαλί - Γιατί. Κόμμα. - Γιατί; Περιέργου κι' αυτό· διότι θέλω να τό μάθω! Έστάλη υπό του Δοξασμένου Ρήνου. Ο διδάσκαλος. - Σ'ας τονίζω, ότι όποιος... (Και επειδή ο Κουφιοκεφαλής ήτο σκεπτικός, διχκόπτεται και τον έρωτά.) Τί σκέπτεσαι Κουφιοκεφαλής; Ο Κουφιοκεφαλής: - Προσπαθώ να ένθυμηθώ τί τόνο έβάλατε. Έστάλη υπό του Άφρισμένου Πελάγου.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΜΕΝ, ότι, κατά την δημοσιευθεΐσαν εις τό 11ου φύλλον, σελ. 91 προκήρυξιν, οι μέχρι της 31 Μαΐου ε. έ. εγγραφόμενοι διά ξεσπαθώματος νέοι συνδρομηταί, καθώς και οι εγγράφοντες αυτούς έχουσι τό προνόμιον να γράσουν τους τόμους της «Διαπλάσεως» των ετών 1899 έως 1905, όλους μαζί ή χωριστά ένα έναστον, τιμώμενον αρχικώς δραχ. 7, αντί δραχ. 4 μόνον (και χρεωσθέντων αντί δραχ. 7), τους δε τόμους των ετών 1906 - 1913, όλους μαζί ή χωριστά ένα έναστον, τιμώμενον αρχικώς δραχ. 8, αντί δραχμών 4,50 μόνον (και χρεωσθέντων αντί δραχμών 7,50.) Αι άνω τιμαί είναι διά τους παραλαμβάνοντας τους τόμους εν τού Γραφείου μας, Οι παραγγέλλοντες να σταλούν ταχυδρομικώς, πρέπει να προσθέτουν διά ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου λεπτά 50 οι εν τώ Έσωτερικώ και δε. 1,20 οι εν τώ Έξωτερικώ. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 οδός Ευριπίδου την 14ην Μαΐου 1914.

«ΕΔΙΑΒΑΣΑ - μου γράφει ή Βαλκανική Συμμαχία, - αυτά πού σου έγραφε ο Φάων για τά διηγήματα του Άδάμ και γέλασα με την καρδιά μου. Πρώτον πού ο Άδάμ δεν γράφει σέ μαλλιαρή, αλλά σε ώραία χωριάτικη γλώσσα. Άλλά σε όποιαδήποτε γλώσσα και αν έγραφε ο Άδάμ, έπρεπε ο Φάων, για να έχη τό θάρρος να λέγη αυτά πού λέγει, να μεταχειρίζεται τουλάχιστον την γλώσσαν του Ξενοφώντος ή του Θουκυδίδου. (Ήθελα να ήξευρα σέ ποιό λεξικό βρήκε την λέξη σιχαίνομαι· όχι εντό Όμηρικό βέβαια!) Έπειτα, ή δημοτική μας γλώσσα είνε τόσον ώραία και μιλεί τόσο στην καρδιά! Γι' αυτό δά την μεταχειρίζονται όλοι οι καλοί συγγραφείς και ποιηταί. Μήπως ο Φάων «σιχαίνεται» τά ποιήματα του Σολωμού και του Βαλαωρίτη; Και όμως ο Φάων δεν ακούει τίποτε. «Περί της δημοτικής, - μου έγραφε προχθές, - της κατ' έμέ μαλλιαρής, επιμένω» δεν θα με κάμης ναλλάξω γνώμην.» Είνε βλέπετε, διαφορά αντίληψως και γούστου. Να και ένα άλλο παράδειγμα: Ο Φαέθων σήμερα διαμαρτύρεται, διότι κάποιος μου έγραψεν ότι «Ο Δουλού εις τό Μαρκόον» είνε τό ώραϊότερον μυθιστόρημα απ' όσα έδημοσίευσα ως τώρα. Και αυτό μόν τό θεωρεί «ως κολακείαν προς έμέ», τό δε εφετεινόν μου μυθιστόρημα ως... τό χειρότερον απ' όλα! Ε, σείς όλοι πού έχετε ξετρελλαθθί με τον «Δουλού», δεν κάμνετε τώρα τον σταυρόν σας; Όχι τώρα διά να μεταπεισθί ο Φάων πού επιμένει, αλλά επειδή είνε ώραϊον, παραθέτω εδώ και αυτό τό απόσπασμα από την επιστολήν της Βάρκας του Κανάρη: «Εάν τό έλεγε κανείς άμάρφωτος, ακαλαίσθητος ή ξένος, δεν θα μου έκαμνε εντύπωσι· αλλά να τό λέη ο Φάων, παιδί με μύρφασι, με άναπτύξι, παιδί γεννημένο στην Ελλάδα, από πατέρα Έλληνα, αυτό δεν υποφέρεται. Σιχαίνεται ή γλώσσα του Άδάμ; ή την πιο γνήσια ελληνική γλώσσα; την γλώσσα της καρδιάς του Έθνους μίς; πώς είνε δυνατόν;... Όταν ένα Έλληνόπουλο σιχαίνεται ή γλώσσα με την όποιαν όμιλούσαν και τραγουδούσαν οι πιο ένδοξοι από τους προγόνους του, και την όποιαν διέτηρσαν και μεταχειρίζονται ακόμη οι πιο Έλληνες από τους συγχρόνους του, κάνει άμαρτία και μάλιστα μεγάλη. Γι' αυτό ελπίζω, ότι γρήγορα θάνακαλέση και θα ζητήση και σωχέουσι.» Μόνον αυτό να μην ελπίζης, Βάρκα του Κανάρη!

Έπιασε πολύν τόπον άδικώς. Έκείνο τό πλήθος μάλιστα των καλαμπουριών, πού τά μισά τουλάχιστον είνε άνεπιτυγή, πολλών θα έχαλουσε τό γούστο. Άλλά μην άπελιπισήτε. Είς την ηλικίαν σας, γράφει κανείς απ' όλα, διά να τά δημοσιεύη, αλλά διά να γυμνάζεται. Έξακολουθήσατε λοιπόν και σείς. Ποίος ξεύρει τί θα βγί ή αύριον!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ.Ρ. ΒΟΖΑΡΗΣ εν Αθήναις βραβευθείς υπό το ψευδώνυμον Ροδοπαίος Έλληνόποις εις τον 139ον Διαγωνισμόν των Λύσεων (Τόδε Διάπλασιν 1914, σελίς 163)

Αυτό μου έλειπε, Δοξασμένε Ρήνε! Να παραπονήσαι και σύ και να νομίζης ότι... έπυσα να σάγαπώ, επειδή δυο-τρεις φορές δεν είχα τόπον να σου άπαντήσω έντενώς! Μα δεν τά είπαμεν αυτά, δεν τά εξηγήσαμεν; Κρίμα πού ενόμιξα ότι σέ τουλάχιστον με διαβάσεις... Ναι, ή φωτογραφία σου ελήφθη και θα δημοσιευθί προσεχώς. Έγχε δι' όλα ύπομνήνιν. Πέντε νέες, έτησίας συνδρομητριας μου ενέγραψεν ή αγαπητή μου Ψαροπούλα. Και ξερετε πώς κατώρωσε τό μεγάλο αυτό ξεσπάθωμα; Της ήρονούντο, άπετύγχανε, έλυπέτο, αλλά δεν απηλπίζετο. Και επέμενε. Έπιπέτους ενίκησε, διότι ο επιμένων νικά. Α, μά την εύχαριστώ πολύ-πολύ. Έδιάβασα με χα-

ράν και τό δεύτερον γράμμα πού μου έστειλε μετά τό ξεσπάθωμα. Πέντε και μία, έξη! Ένα, δυο, τρία γράμματα σου έχω εμπρός μου, Ναύαρχε Μισούλη. Έγουν συσσωρευθή από την προηγούμενη έβδομάδα. Είς πότον τώρα να πρωτοπαυτήσω; Ναι, μάρσειε τό όνομα πού λέτε να δώσετε στο Σύλλογόν σας. Σας συγγαίρω διά την ώραϊαν ήμερίδα, πού κατήντησε έσπερίς. Μπá! μακάρι να γραφαν όλοι έτσι εύνάγγνωστα και καθαρά σαν και σένα. Αντασπάζουαι τάρδελια. Ματωμένη Δόξα, χαίρω πολύ εύρίσκεισαι τώρα εις άνάρρωσιν και είμαι εύτυχής πού σου κάμνον τόσω καλήν συντροφίαν οι παλαιοί μου τόμοι. Τέτοιες προτάσεις, ως την παλαιάν εκείνην του Έγγονου Διτοκογράφου, μου έκαμαν και μου κάμνον συχνά. Άλλά δυστυχώς δεν φέρουν κανέν άποτέλεσμα. Όσakis τουλάχιστον έδοκίμασα, δεν έγενε τίποτε γενναίον. Όραίος επιστολάς μου έστειλαν αύτην την έβδομάδα και οι έξής: Φάων, Αμφισσαϊκός Κώνων, Άγία Σοφία, Κανουρίως Δάφνες, Βέτο και Διότρητος Κωνσταντέουσι.

Τά «Στρατιωτικά Διηγήματα» του κ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος) εξηγητήθησαν. Όστε μη παραγγέλλετε προς τό παρόν από αυτό τό βιβλίον.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δεκτή πύσα προσφορά, μέχρι και του έλαχίστου ποσού των 10 λεπτών, προς έγγραφην άπόρων εις την «Διάπλασιν» εκ των ήδη συστημένων.]

2ον Δελτίον εισφορών του 1914

Νέα εισφοραί: Μεγάλη Έλλάς λπτ. 50. - Ανθυμιένη Βαρβακιά δε. 10,40. - Ποιουπύλεια δε. 1,25. - Ίόλη λπτ. 50. - Σημάια του Άβέρωφ δε. 14,90. - Όνειροπόλος της Δόξης λπτ. 90. - Ματωμένη Δόξα δε. 1. - Άετός του Κανουρίου δε. 2. - Έν έλω δε. 31,45. διά των όποιων ενέγραφα εις την «Διάπλασιν» του 1914 τίσσaras εκ των συστημένων άπόρων.

Ελπίζω, ότι και άλλοι φίλοι μου θα στείλουν νέας εισφοράς, διά να έγγράψω προσεχώς και άλλα πτωχά παιδάκια πού επίθυμούν να διαβάσουν την Διάπλασιν, αλλά στερούνται των μέσων.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγγυμίνονται: «Διπλούν μάθημα» της Ποιμενίδος του Αίμου. - «Όχι, δεν θα μαρπαθόν» της Ανθυμιένης Βαρβακιάς. - «Μύθος του Κολοκαρώνη» του Μεγάλου Ναπολέοντος. - «Ιερέυς» της Μπουμπουλίας. - Διάφορα της Αγία Σοφίας. - «Η εύτυχήστερα μου στιγμή» της Προσφιλιώς Αναμνήσεως. - «Τό στορά και τά λουλούδια» της Βάρκας του Κανάρη. - Μού άπήντησεν ο τοίχος του Φάωνος. - Μικρά διάφορα διαφόρων. Απορριπτόνται: «Από τό Ημερολόγιόν μου» (κακογραμμένο). - «Χωρίς τίτλο» (άσήμαντον). - «Η μύρα» (άτεχνόν). - «Οι δυο όδοίποροι» (γνωστόν). - «Η λέξις τιμή» (δεν περιγράφεται καλά λόγια). - «Η διανομή των καλών» (αντιγραφή και ακατάληπτον διά τό περιοδικόν μας). - «Κρυφή έλπίδα» (άν δεν τό αντίγραφες από κάποιον, είσαι έξοχος ποιητής· προτίμω να πιστεύω τό πρώτον, έως να ποδείξης τό δεύτερον). - «Χωρίς ρυθμόν» (πολύ ακατάστατον ύφος και γλώσσα έξεχτημένη). - «Η Δύσις» (κονίον· τέτοια σου ενέκοναι αρκετά ως τώρα· πρέπει να στείλως και κάτι πιο έκτακτον). - «Ανεχθέντον Νεύτωνος» (πασίγνωστον). - «Τό έαρ ήλθε» (οί στίχοι άτεχνοί και επαναλαμβάνουν τά ίδια κ' εκείνο τό συγγόν «δεν άνωπόφορον»). - «Σκέψεις μέλλοντος» (άτεχνον ή παρομοίωσις καθόλου εύστοχος).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχόλην παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμων υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Μαγευμένο Ρόδο, κ. (Ε. Τ.) Εύζωνάκι του Κανιάσου, α. (Γ. Κ.) Αιολικόν Ίδεώδες, α. (Β. Μ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: ο Θίμος Βανιώτης (0) με Τρικυμάν, Αφροισιμόν Πέλαγος, Φάωνα, Κύμα, Πην Νοέμβριον, Αθήνη— ή Τρικυμία (0) με Κερυνθαϊκήν Αύραν, Εδαίσθητον Βράζον, Πριγκήπισσαν των Δολλαρίων, Τυχοδιώκτιδα— το Τρυποκαράδο (0) με Πριγκήπισσαν των Δολλαρίων, Θυληζών Διάβολον, Βαλκανικήν Συμμαχίαν, Κάριεν, Ακακίαν, Νέλικε.

Η Διαπλάσις ἀσπάζεται τους φίλους της: Κύμα (δλαί αι επιστολαί σου ελήφθησαν μην ανησυχής: εκράτησα σημειώσιον διά το ποιήμα) Αίγλην του Έλληνομουσ (ελήφθησαν θά λογαριασθούν διά το 1914) Αιολέα (δ αριθμός της είνε 2016) Ανθισμένην Βαρβακίαν (δ καλύενος δ ιερεύς! ως έχομεν την ευχήν του Ι. δέν δημοσιεύομεν όμως τίποτε, διότι το ζήτημα εζητηλήθη) Ακίτια Χ. (ελήφθησαν δλα μην ανησυχής) Ήρωα της Τζουμαγιάς (ναί, δλα αυτά τά ένθυμομαί· και την εξαδέλφην σου Α. Π. πού ήτο τον καιρόν εκείνον συνδρομήτρια: πώς περνούν τά χρόνια! πρόσεχε όμως να θεογραφής το ψευδώνυμόν σου Τζ. θέλει, όχι Στ.) Έλληρικόν Ίδεώδες (άγνοιά πού εύρίσκειται) Ήρωα του 1913 (σε εύχαριστώ πολύ διά το ξεσπάθωμα) Κυματίζουσαν Κνανόλευκαν (μα είνε αυτό σου άπηγνητσα, ότι έχει καλώς έλαδα, εύχαριστώ) Φουζίαν (έννοια σου και δέν θά το πώ σε κανένα, για να μην άργίσουν... δ κ. Φαίδων σ' εύχαριστεί πολύ.) Έλένην Τζαβ. (χαίρω πού σου άρέσει τόσοσ δ «Λουλού») Νικηφόρον Στόλον (χαίρω πού είσαι καλλίτερα και εύχομαι να γίνει έντελώς καλά) Εδέλιδα Νεότητα (μην άμφιβάλλης διά την καλήν υποδοχήν γράφς μου τακτικά ή Κ. έπαυσε να συνθέτη διότι έχει τώρα άλλας άσχολίας) Βουλγαρομάχον Έλλάδα (δεκά) Νικηφόρον Στόλον (δέν γίνεται ν' άκουρωθούν θά ήτο προσδλητικόν) Μπαροντοκαπινομένη Γαλανόλευκη (εύχαριστούμεν διά την συμβουλήν περι νερού) Μεγάλην Καρδίαν (ν' άποταυθής: προς τον κ. Ι. Δ. Κολλάρον, βιβλιοπωλείον Έστίας. Αθήνας) Ταυταλιανόν (θι το διαβάτω και θά σου πώ) Μικρασιάτην (όχι: μόνον πρωτότυπα είναι δεκά) Στρατηλάτην των Έλλήνων (δεκτόν) Προσφιλή Ανάμνησιν Ατρομήτων Σουφραζέκτιαν, κλπ. κλπ.

Είς σδας επιστολάς έλαβα μετά την 14ην Μαΐου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμός Λύσεων Απριλίου-Ιουλίου.

(Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 16ης Ιουλίου), άλλα και πέραν της προθεσμίας ταύτης, εφ' όσον δέν θά έχουν ακόμη δημοσιευθή).

239. Λεξιγέφυρος

Απόστολος Χριστού το πρώτόν μου, Αρθρον άπλουδ το δεύτερόν μου, Έν αριθμητικόν το τρίτον μου Και ποιητής το σύνολόν μου. Έστάλη υπό του Ρεύματος του Βοσπόρου.

240. Αίνιγμα

Έν όνομα μινός το άρσενικόν μου, Τίτλος βασιλικόν το θηλυκόν μου. Έστάλη από το Ατρομήτο Εύζωνάκι

241. Μεταγραμματισμός

Νήσος είναι στο Αίγαϊον. Αν μάλλάξης το κεφάλι, Γίνομαι πτηνόν ώρσιον Και πετώ εις τάρουγάλι. Έστάλη υπό του Μέλλοντος Έφευρέτου

242. Πυραμίδ

+ Οί σταυροί ένδοξος νήσος. * + * = Σύνδεσμος. ** + * * = Οδηγός πλοίων. * * * + * * * = Ποταμός της Έυρώπης. Έστάλη υπό του Στρατηλάτου των Έλλήνων

243. Κρυπτογραμίδον

1 2 3 3 4 5 6 7 8 9 0 = Ηλίς. 2 5 2 7 0 = Βασίλισσα. 3 2 5 4 3 = Φαινόμενον. 4 5 3 6 3 = Τερπνός τόπος. 5 4 1 6 3 = Απέφυγέ το. 6 5 8 9 6 3 = Έπίθετον. 7 8 9 0 = Θράμβος. 8 6 7 8 6 7 = Πέλαγος. 9 5 2 6 3 = Δόξα. 0 5 8 6 3 = Αστήρ.

Έστάλη υπό της Σανθής Πουπέ

244. Έπιγραφή

Σ Ν Α Α Ι Ι
Υ Θ Κ Χ Ε
Η Α Ε Ν
Ν Ι Ι
Ρ Κ
Α

Ζητείται ή ανάγνωσις της έπιγραφής ταύτης. Έστάλη υπό της Πουπουλένιας

245. Αηροστικίς εξ άντιθέτων

Νά εύρεθούν άντιθέτα των κάτωθι λέξεων τοιαύτα, ώστε τάριχά των ναποτελούν Προφήτην:

Μικρός, ταπεινός, νήσος, ύγής, θέρος, πορθμός, δεξιά, φώς.

Έστάλη υπό της Αδρας των Σπειτσών

246. Αηροστικίς

Τά δειντέρα γράμματα των κάτωθι ζητούμενων λέξεων, (αι όποιαί πρέπει να είνε με εξ γράμματα όλοι), άνατελούν νήσον του Αίγαίου: 1, Μέρος της Φυσικής. 2, Αρχαία πόλις της Κικιλίας. 3, Πλανήτης. 4, Ποταμός της Ρωσσίας. 5, Μαγειρικόν εργαλείον.

Έστάλη υπό του Πρίγκιπος του Βεναντίου

247. Έλλιποσύμφωνον

ηση - αειο - ειτα - ιει - υη Έστάλη υπό της Διατρήτου Κνανουλέκου

247. Γρίφος

ΚΑΙ ΚΑΙ Μ και και Έστάλη υπό της Λατρευτής Κνανουλέκου

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Ασκήσεων του φύλλου 9 και 10

90. *Οσιρις (δς, Ίρις.)—91. Βιέννη (δτ, έν, νι.)—92. *Αβελ-Βαβέλ.—93. ΔΟΥ. 95 ΘΕΣ-ΚΙΑΝΟΣ *δνος, ΕΙ-ΣΑ-ΓΩ ύνινα, κύναος, ΘΕΣ-ΣΑ-ΛΟ-ΝΙ-ΚΗ *Ισδλιος; αύλος, ΓΩ-ΝΙ-Α νούς, Σούνιοι.)—94. *Αρχάδιος, ΚΗ 94. *Αρχάδιος, *Αρχαδία.—96. Διά του Κ: κόπος (ή τόκος) Κύρος, κόμος, Κέα, κακός.—97. Μηδέν ήγαν.

98. Βούσιεις (βός, Ίρις.)—99. Ψυχή (ψι, χι)—100. Πόρος-όρος.—101. Πύρρος - Πύρα.

102. Ω Ο Σ Ο Ν Ν Α Σ
Ι Ρ Ο Σ Λ Ω Ν Α Σ
Κ Λ Λ Ε Ω Η Υ Α Ι Ω Α
Λ Ε Μ Ο Σ Κ Ο Σ Ο Σ
Λ Σ Ο Σ Σ Ο Σ Ο Σ

103. Α Π Ι Ο Ν 104. *Έχε έμπιστοσύνην εις τους δεδοκιμασμένους φίλους. [Η ανάγνωσις οριζοντίως, εκ των κάτω προς τα άνω και εκ δεξιών προς ταριστερά].—105. ΝΟΜΟΣ, ΗΛΕΙΑ, ΔΙΝΟΝ (ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ, ΒΕΡΟΔΙΟΝ, ΠΑΡΜΕΝΙΟΝ, ΟΙΟΙΟΣ, ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ.)—106. Μακάριος άνήρ ός μελετήσει λόγον Κυρίου.—107. *Η έξις κόρον γεννά. (ή έξ - εις κορ αν-γ' έν α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[14'—64]

“ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΡΗΤΗ,”

Απορίζονται άντιπρόσωποι: έν Χαλκίδι Κασταλία Πηγή.—έν Βαθεί (Σάμου) Έφειδος Μαιμπίσιος.—έν Βόλω Έν Τούτω Νίκα.—έν Χίω Λατρευτή Κνανόλευκος. Η Διεύθυνσις

[14'—66]

Έχομαι εύχαριστως, Μπουμπουλίνα. Δοξασμένος Ρήνος

[14'—66]

Έχομαι εις τους άγαπητούς μου Λεάνδρον και Έλένην εκ μέρους όλων χρόνια πολλά. Ηώς του 1913.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 21ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε την λύσιν εις την σελ. 185.)

ΑΘΗΝΩΝ: Ναταλία Πλ. Ψαρά, Κ. Κανάρης, Γεώργ. Α. Μάρκου, Χρ. Α. Εθαγγελίδης, Π. Α. Μελισσανός, Αλ. Θ. Νικολάου, Ι. Δ. Κεμελήτης, Δημ. Καλλιτικός, Χαρ. Π. Τσονόπουλος, Γ. Πετρακίτης, Νικ. Σ. Κουτσουβέλης.

ΑΙΓΙΝΗΣ: *Αλ. Χρηστομάκος.

ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: *Ηώς της Τζουμαγιάς (20.21). ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Δημ. Σ. Θεοδοφοπούλος.

ΘΗΒΩΝ: Σοκ. Ν. Παυλίος (19 και 21). ΙΘΑΚΗΣ: Βάσω Α. Κουμανταρέα, Μαρία Ι. Αρσένη, Λουκία Σ. Κουβαρά.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: *Ηρ. Π. Γεωργούλης. ΚΑΛΑΜΩΝ: *Αθ. Π. Ρεμπουζάκος, Δημ. Α. Φωτιόπουλος.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Τάκης Α. Παβέλλας, Ν. Βλ. Κόλλιας.

ΚΥΔΑΡΩΝΩΝ: Μικρασιάτης, Αλοεΐς, Ροδόσσα Αύγη, Δημ. Α. Κορφιός, Αντ. Ίασ. Λαχανάς, Δ. Γιαννάκος.

ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Π. Γ. Έξακουστός. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Χαρ. Α. Πολυχρονιάδης, Ίωαν. Αντ. Πολυχρονιάδης.

ΕΥΔΟΚΑΣΤΡΟΥ: Κωνστ. Βλ. Κόλλιας. ΠΑΤΡΩΝ: Πατριόν Ναυτοπούλο, Μεγάλη Έλάς, Γιαν. Α. Αλεξόπουλος.

ΣΑΜΟΥ: *Έλλη Μ. Νικολαΐδου. ΣΜΥΡΝΗΣ: Χρ. Ήμ. Άγγελουμάτης. ΣΥΡΟΥ: Π. Αντ. Δελένδας, Νίκος Ίερ. Δελένδας.

ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Σοτ. Ν. Τζωρτζόπουλος. ΥΔΡΑΣ: Μαριγώ και Παρασκευή Έβστ. Κατάνη.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των εύρόντων δόδην την λύσιν τά όνόματα έπέδθησαν εις την Κληρωτίδα και εκληρωθήσαν οι εξής δύο: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΝΤ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΑΔΗΣ έν Ναυπιλίφ και ΗΡΑΚΛΗΣ Π. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ έν Ιωαννίνους, οι όποιοι ένεγεγράφησαν από της Ιουνίου διά τρεις μήνας.

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνεχία Ίδε σελ. 192)

Οι κάτοικοι του χωριού εκοιμώοντο. Και μόνον οι δύο αστυνομικοί, από τας έννεα, εύρίσκοντο χαπλωμένοι μπρούμυτα κάτω από τα πυκνά, άδιαπέραστα κυπαρίσσια, και κοντά στο μικρό μονοπάτι. Έπερίμεναν έτσι σχεδόν ως τας δέκα. Και τότε μόλις άκουσαν τον κρότο της μηχανής ενός αυτοκινήτου, πού ήλθε σε λίγο κι' έστάθη στο μονοπάτι, τόσο κοντά των, ώστε αναγκάσθησαν να κινήσουν την αναπνοή των.

— Νά, ειπε ο Λαΐλαψ, το παραθύρο πού σάς έλεγα' το πρώτο. Ο τάφος πού είνε από κάτω, μάς γλυτώνει από το μισό τουλάχιστο σκαρφάλωμα.

«Α, α! εύλογίσθη ο Έρβελιν' ο Λαΐλαψ ήλθε από πριν και είδε τά κατατόπια, και τους κάνει τώρα τον οδηγό...»

Ο Πλόκ και το Ρόπαλο κατέβηκαν από τ' άμίζι: κι' έβγαλαν από μέσα ένα σχοινί με κόμβους, ένα κοντό λουστό με πλατείες άκρες, απ' αυτούς πού μεταχειρίζονται οι διαρρήκται, κι' έναν άλλον μακρόν, με άκρες μυτερές.

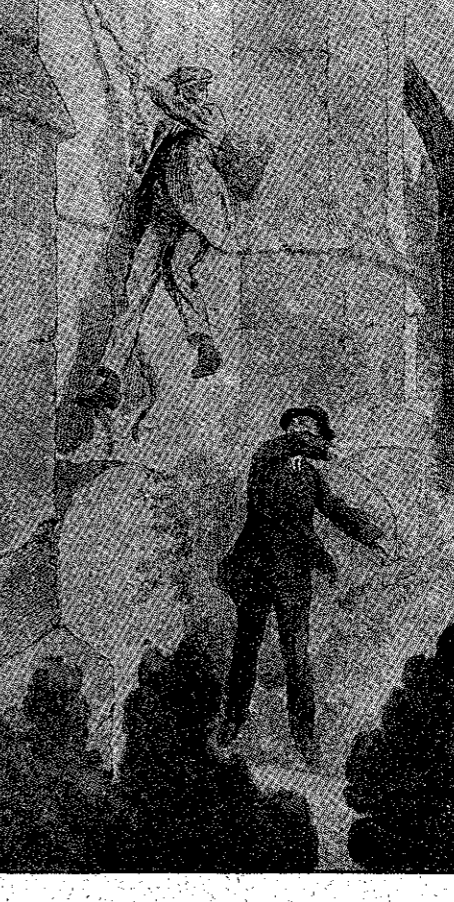
Αν και μιλούσαν σιγά-σιγά, ο Έρβελιν και ο Δυβάλ ήταν τόσο κοντά, πού δέν έχαναν ούτε λέξι από τη συνομιλία των.

— Έχομε ακόμη καιρό δυο ώρες (*), έλεγεν ο Πλόκ στον Λαΐλαψ. Μείνε στη θέση σου, κοντά στ' άμίζι, κι' αν ιδής το παραμικρό, ειδοποίησε μας. Μπορούμε να φύγωμε στης έντεκα. Από δώ ως το Παρίσι είνε 380 χιλίόμετρα. Σε πόσες ώρες τά κάνεις; — Σε πέντε, άπεκριθη ο Λαΐλαψ. Κατά της τέσσερες το πρωί, θά είμαστε κοντά στα όχυρώματα.

* Ίδε εικόνα προηγ.φυλ. σελ. 184.

— Πάει καλά, ειπεν ο Πλόκ. θά είνε ακόμη σκοτάδι βαθύ. Έσύ, Ρόπαλο! τί περιμένεις; Έμπρός! Έστερ' απ' άλλες στιγμές, ο εύκίνητος Πλόκ ήταν άνεβασμένος επάνω στη στήλη του τάφου κι' έσφενδόνιζεν επιτηδείως το άγκιστρι του σχοινού με τους κόμβους 'ς ένα από τά σιδερένια κάγγελα του παραθύρου.

Το Ρόπαλο επίαστηκε από το σχοινί κι' έσκαρφάλωσε ως το παραθύρο μ' εύκολία. Έστερ' από δέκα λεπτά της ώρας, είχεν άποσπάρη τρία κάγγελα κι' είχε ά-

νοίξη μία τρύπα στο γυαλί. Τ' άλλα πιά ήταν εύκολώτατα. Ως πού να πής ένα «Πάτερ ήμων», οι δυο κακούργοι έχυθησαν στην εκκλησία, κι' απέξω έμεινε μόνος ο «Λαΐλαψ», προσέχων σε κάθε κρότο κι' έτοιμος να δώσει το σύνθημα.

Όπως έλογάρισε και ο Πλόκ, ή εργασία έχρειάσθη ως μισή ώρα. Ένας άνθρωπος έπαρουσιάσθη κι' έβγήκε από την τρύπα του παραθύρου. Ήταν ο Πλόκ πού έτοιμάζετο να κατεβή, με την περιφρημη λειψανοθήκη δεμένη στον ώμό του και τυλιγμένη μ' ένα σκέπασμα, πού το έπήραν από την Αγία Τράπεζα.

Την στιγμή εκείνη, ο Έρβελιν έπετάχθη από το πίσω μέρος του τάφου, όπου ήταν ως τώρα κρυμμένος κι' έπροσπάθησε να τυλίξη στη θηλιά ενός σχοινού πού έκρατούσε, τά πόδια του Πλόκ πριν πατήσουν στη γή.

Ατυχία! Η προσπάθεια του Έρβελιν απέτυχε και ο Πλόκ, αφού έπεσε κάτω, έσηκώθη άμείως.

— Δυβάλ! βοήθεια!.. έφώναξεν ο Έρβελιν (*).

Αλλά του κάκου! το «Ρόπαλο» έσφιγγε κήδρα με τ' αθλητικά του χέρια τον δυστυχισμένον αστυνομικό.

— Ο Έρβελιν! έκαμε κατάπληκτος ο Πλόκ. Μπᾶ, τον κακούργο! Κ'εγώ πού τον ένόμιζα στο νεχροταφεύ; Ο διάβολος είνε λοιπόν!

— Νά τον πνίξω; σούλασε το Ρόπαλο.

— Όχι, όχι! έφώναξε δυνατά ο Πλόκ. Ο Έρβελιν αξίζει κάτι καλλίτε-

(*) Ίδε εικ. προηγούμενου φύλλου σελ. 192.